

«Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος...» (Ἡσαΐου 6,3) – [Ἑλληνιστί]
 «Καντός, καντός, καντός...» (Ἡσ.6,3) – [Ἑβραϊστί]

----- . -----

Εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσα ἡ λέξις ἅγιος ὡς ἐπίθετο προέρχεται ἀπὸ τὸ ρῆμα ἄζομαι, πού σημαίνει σέβομαι, εὐλαβοῦμαι.

Απὸ τὸ ρῆμα ἄζομαι βγαίνει τὸ οὐσιαστικὸ ἄγος = σέβας, εὐλάβεια καὶ ἡ λέξις ἀγιότης = ἠθικότης, ἀγνότης, ἐναρετότης· καὶ οὕτως ἅγιος = ὁ ἱερός, ὁ εὐσεβής, ὁ ἀγνός, ὁ ἐνάρετος.

Κατὰ τὸν Καθηγητὴν Παναγιώτην Τρεμπέλα, τὸ ρῆμα ἀγιάζω σημαίνει: ἀξιοσέβαστόν τι ποιῶ, εὐσεβῶς λατρεύω, καθιερῶ, ἀφορίζω (ξεχωρίζω), δοξάζω.

Στὴν Κυριακὴ Προσευχὴ οἱ Προστακτικὲς: ἀγιασθήτω, ἐλθέτω, γενηθήτω, τίθενται ἀντὶ εὐκτικῶν (ἀγιασθεῖη, γενηθεῖη, ἔλθοι, δηλαδή εἴθε νά ...).

Ἡ ὀρθὴ ἐρμηνεία, λοιπόν τοῦ ἀγιασθήτω εἶναι: Εἴθε νά ὁμολογηθῇ ἐκ μέρους ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ὅτι τὸ Ὄνομά Σου, Θεέ μου, εἶναι ἅγιο, ξεχωριστό, μοναδικό, τὸ κάτι ἄλλο. Γιά Σένα, Θεέ μου, πού εἶσαι ἐν ἀπολύτῳ ἐννοία Ἅγιος, νά τὸ ὁμολογοῦμεν ὅλοι, ναί, ὅτι εἶσαι Ἅγιος κεχωρισμένος! Νά Σέ δοξάζωμε, καὶ Σένα ΜΟΝΟ νά λατρεύωμε.

Αὐτά ὡς πρὸς τὸν Ἕνα Ἅγιον Θεόν!

Ὡς πρὸς τοὺς ἀνθρώπους πού καὶ αὐτοὶ καλοῦνται ἐν τῇ Γραφῇ «ἅγιοι» (Ἐφεσ.3,18: Πράξ.9,32,41: Ἑβρ.13,24), καὶ προορισμόν καὶ καθῆκον ἔχουν «νά γίνουν ἅγιοι» (Α΄Πέτρ.1,16), καὶ «ἀγιάζονται διὰ τοῦ Ἱεροῦ Μυστηρίου τοῦ Βαπτίσματος» (Γαλ.3,27), γενομένων ἐπιπροσθέτως τῶν σωμάτων αὐτῶν καὶ «κατοικητηρίων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» (Α΄Κορ.6,19: Γαλ.5,22) διὰ τοῦ «Ἱεροῦ Χρίσματος» (Α΄Ιωά.2,20 & 5,7)· ἔτι δέ καὶ «θεοὶ κατὰ χάριν ἀποβαίνουσι» (Ψαλ.81,6: Ἰωάν.10,34: Γαλ.3,26), καὶ τῆς τελικῆς τοῦ «ἄκρου τούτου ἐφετοῦ μεθέξεως καὶ κτήσεως, ὁ ὅλος ἀγὼν καὶ ἡ ἐν τῷ βίῳ προσπάθεια ἀποβλέπει καὶ γίγνεται, ἵνα συγκληρονόμοι βασιλείας οὐρανῶν μετ' Αὐτοῦ εὐρεθῶμεν!» (Ρωμ.8,17).

Οὐχί πάντως ἰσαξίως καὶ ἰσοκύρως πρὸς τὸν Θεόν(!!!) κτώμενοι καὶ κρατοῦντες τὴν ἀγιότητα καὶ ἐπιτυγχάνοντες τὴν θέωσιν (ὅλως μακράν τοιαύτης βλασφήμου σκέψεως!). Τόσον ἔτι ἐν τῷ κόσμῳ, τῇ στρατευομένῃ ἐκκλησίᾳ ποιοῦντες τὴν διατριβήν, ὅσον καὶ ἂν τιμητικῶς προσκυνούμεθα ὡς ἅγιοι, τῇ θριαμβευούσῃ ἔχοντες μεταβῇ, λίαν μακράν τοῦ «καντός», τοῦ ξεχωριστοῦ καὶ μοναδικοῦ

ἀπεχούσης τῆς ἰδικῆς μας καθαρότητος, ἀγνότητος, τοῦ ἄγους-τῆς ἀγιότητος, ἣτις ἐνέχει ἔτι «ἀχρειότητα» (Λουκ.17,10), «ρυπαρότητα, βδελυρότητα καὶ ἀκαθαρσίαν» (Τίτ.1,16: Ἰακ.1,21: Ἐφεσ.5,3), ὕστεροῦσαν πάντως τῆς ἀπολυτότητος καὶ τοῦ Ὑψους τῆς Ἐκείνου, τῆς Τοῦ Θεοῦ Ἀγιότητος, μὴ ἐπιδεχομένης ἀντιπαραβολήν καὶ σύγκρισιν, μηδὲ ἰσχυούσης εἰς ἀντιπαλότητα!

Καὶ «ἐάν ὅλον τόν νόμον ἢ τοὺς προφῆτας τηρήσωμεν, δοῦλοι ἀχρεῖοι ἐσμέν καὶ ὁ ὀφείλομεν ποιῆσαι πεποιήκαμεν» (Λουκ.17,10).

Ὅτι, «ὥς ράκος ἀποκαθημένης πᾶσα ἡ δικαιοσύνη ἡμῶν ἐνώπιον αὐτοῦ» (Ἡσαΐ.64,6).

Ὡς πρὸς τὴν ἀγιοποίησιν τῶν ἀνθρώπων, πού δέν εἶναι ἐν ἀπολύτῳ ἐννοία Θεοὶ καὶ ἐν ἀπολύτῳ ἐννοία Ἅγιοι, καθ' ὅτι «Εἷς Θεός Πατήρ πάντων» (Ἰωάν.8,41: Φιλιπ.4,20: Κολ.1,1,2 & 3,26: Α' Θεσ.3,11,13), καὶ «Εἷς Ἅγιος, Εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός» (Θ.Λειτουργία), ὑπάρχει ἡ διακρίνουσα, ἡ εἰδοποιὸς διαφορά, ὅτι δέν ὁμολογοῦμεν ὅτι εἶναι ἅγιοι ἐν ἀπολύτῳ ἐννοία, «μὴ σχόντες, μὴ εἰληφότες ἀκόμη ΤΑΥΤΗΝ τὴν ἀγιότητα, καὶ μὴ εἰσέτι στεφανωθέντες παρὰ Θεοῦ, -μηδὲ τοῦ Παύλου, τούτου τοῦ στεφάνου τυχόντος καὶ ἀπολαβόντος, ἀλλ' ἀποκειμένου λαβεῖν, ἀποκειμένης τῆς λήψεως!»-.

Αὐτός οὗτος γάρ ὁ Παῦλος λέγει: «Τόν ἀγῶνα τόν καλόν ἡγώνισμαι, τόν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα, νομίμως ἠθλησα· λοιπόν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος (δέν τόν ἔλαβα ἀκόμα), ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος κριτής, οὐ μόνον δέ ἐμοί, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς ἡγαπηκόσι τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ» (Β' Τιμ.4,7-8).

Πρὸς ἐπίτασιν τῆς ἀληθείας· «Οἱ ἅγιοι πάντες μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως ΟΥΚ ἐκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν,,, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρεῖττον τι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι» (Ἐβρ.11,39). Θά κάνη τό στεφάνωμα τῆς ἐπιβράβευσης, ἐνώπιον πάντων, ὅταν θά εἴμαστε ὅλοι μαζί, πού θά Τόν περιμένουμε.

Τοῦτο, ὡς φέροντες καὶ τὴν ἀνθρωπίνην αὐτῶν ἀδύναμον καὶ πεπερασμένην φύσιν.

«Τό ἐπισυρόμενον μιαντήριον» (Ἱερὰ Ὑμνολογία). Πού σέρνομε πάνω μας τὴν ἁμαρτία, ὅπως ἡ Χελώνα τό καύκαλό της.

Τό, «Καὶ μίαν ἡμέραν νά ζήσωμεν ἐπὶ τῆς γῆς, ἁμαρτίαν ποιήσωμεν. Ὅτι ἔγκειται ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου ἐπιμελῶς ἐπὶ τὰ πονηρά ἐκ νεότητος αὐτοῦ» (Γέν.8,21).

Τό, «πολλά πταίμεν ἅπαντες» (Ιακ.3,2).

Ἀλλά καθιστοῦμεν ἡμεῖς αὐτούς ἁγίους, προσκυνοῦντες ἁρμοδίως μόνον τιμητικῶς καί οὐχί λατρευτικῶς, διὰ τόν ἐνάρετόν βίον ὃν ἐπέδειξαν καί ἀνθ' ὧν ἠγωνίσαντο παθόντες διὰ Χριστόν. Τοῦ Προπατορικοῦ ἁμαρτήματος καί μόνον, ἅπαξ διὰ παντός ἀπαλλαγέντες, οἱ ἐξ αὐτῶν «τῷ Ἱερῷ Μυστηρίῳ τοῦ Βαπτίσματος ἀπολουσθέντες καί Χριστόν ἐνδυθέντες»!

Ἀνεξαρτήτως τοῦ ἂν «γεγόνασι φίλοι Θεοῦ» καί ἀναφωνεῖ ὁ Δαυίδ «ἐτιμήθησαν οἱ φίλοι σου ὦ Θεέ» (Ψαλ.138,17).

Ἀξεξαρτήτως τοῦ ὅτι, διὰ μέσου αὐτῶν ὁ ΘΕΟΣ ποιεῖ θαύματα καί βρύει ἰάματα!!! «Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ ΚΥΡΙΟΣ» (Ψαλ.4,3)

Ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι εἶναι «Θαυμαστός ὁ ΘΕΟΣ ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ» (Ψαλ.67,35)

Ὅλο τό μυστικό, ἡ ἔννοια τοῦ θέματος καί ἡ δύναμις τοῦ πράγματος, ἐξικνεῖται, πηγάζει, προέρχεται, ξεκινᾷ καί ἀφικνεῖται, καταλήγει-τελειώνει, // ἀπό καί στήν Παντοδυναμία, τό θέλημα καί τήν Χάρη πού ἐπιτρέπει, παρέχει, δίδει καί ἐπιχορηγεῖ περισσότερο ἢ λιγότερο εἰς τούς εὐαρεστήσαντας εἰς Αὐτόν μέ τή ζωή τους «φίλους Του, ἁγίους ἐν σχετικῇ ἐννοίᾳ», ἀλλ' ἐπειδὴ τό θέλει, τό ἐπιτρέπει, εὐδοκεῖ καί ἐπενεργεῖ ὁ ΘΕΟΣ! Τίποτε ὀλιγότερο ἢ περισσότερο.

Καί τοῦτο, ἔχει φωτεινότατα διαυγέστατα διαγεγραμμένο, καθωρισμένο, καί ἀπλωμένο **διάχυτα ἡ ἴδια ἡ Γραφή**, ἀλλά καί **τῇ Ἱερᾷ Παραδόσει** συντηρεῖ ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία, μή ἀφρόνως σφετεριζομένη τι, ἀλλ' ἀκράδαντον πίστιν ἔχουσα ὅτι «**πᾶσα δόξα τιμή καί προσκύνησις μοναδική καί Ὑψίστη· ἀποτείνεται καί ἀνήκει ΜΟΝΟ εἰς τόν ΛΑΤΡΕΥΤΟΝ καί ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΟΝ Θεόν!** ὍΣΤΙΣ, διὰ τῶν ἁγίων Του ἐνεργεῖ τά θαυμάσια Αὐτοῦ καί τά ἰάματα ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, καί μεταδίδει τὰς εὐεργεσίας ἐπὶ τῶν Κτηνῶν καί τῆς Κτίσεως.

Δέν διαφεύγει ἀσφαλῶς, ὅλως ἰδιαζόντως, ἰδιαιτέρως «μεγαλλυνόντων» (Λουκ.1,47-55), «μακαρίζόντων» (Λουκ.1,48), «ἐξαιρέτως δέ τιμώντων ἡμῶν τήν **Ἀειπάρθενον Μητέρα τοῦ Κυρίου, Θεοτόκον καί Μητέρα πάντων ἡμῶν**» (Θεία Λειτουργία Ἱεροῦ Χρυσοστόμου), ὅτι Αὕτη ὑπέρκειται, οὐ μόνον πάντων τῶν ἁγίων, τῶν Ὁσίων, τῶν Μαρτύρων, τῶν Ὁμολογητῶν καί πάσης Τάξεως τῶν Ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλά καί αὐτῶν τῶν ἐπουρανίων καί τῶν Ἀγγελικῶν Ἀρχῶν, Δυνάμεων καί Ταγμάτων, Τιμιωτέρα καί ἐνδοξότερα αὐτῶν τῶν Χερουβείμ καί τῶν Σεραφεείμ ὑπάρχουσα, μεταστᾷσα καί «ἐν δεξιοῖς τοῦ Υἱοῦ καί Θεοῦ της καί Θεοῦ ἡμῶν παρισταμένη, ἐν ἱματισμῷ διαchrύσῳ περιβεβλημένη, πεποικιλμένη» (Ψαλ.44,10).

Ἦτις ὡς Μήτηρ, «πολλά ἰσχύει πρὸς εὐμένειαν Δεσπότης Σωτῆρς ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Ἰακ.5,16: Εὐχή Μ.Ἀποδείπνου)!

Πιό πάνω, καί πιό ψηλά ἀπ' ὅλους καί ἀπ' ὅλα ὅμως, δέν πρέπει νά μᾶς διαφεύγει ποτέ, ὅτι: «Ἐξ αὐτοῦ, δι' αὐτοῦ καί εἰς αὐτόν τά ΠΑΝΤΑ ἔκτισται· καί αὐτός ἐστι ΠΡΟ΄ πάντων, καί τά πάντα ἐν ΑΥΤῳ συνέστηκε, καί αὐτός ἐστὶν ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος, τῆς ἐκκλησίας» (Κολοσ.1,17-18)

Ἀντίθετον τοῦ ἁγος, εἶναι τὸ ἄγος = μίasma, κατάρρα, ἐξ οὗ καὶ ἐναγῆς = μιάρως, βρώμικος, καί τὸ γνωστόν «**Κυλώνειον ἄγος**» ...

Κατωτέρω παραθέτω **Πρόλογον** ἐκ τοῦ ἐμβρυθεστάτου εἰς ἔρευναν Βιβλίου τοῦ Δρος Θεολογίας καί Φιλολογίας κ. Κωνσταντίνου Σιαμάκη ὑπὸ τὸν τίτλον ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ, καί σχετικό θέμα **Ἄ γ ι ο ι**, στό ὁποῖο θά εὔρητε πολλά καί ἴσως ἄγνωστα στοιχεῖα τῆς ὄχι καί τόσο ὑγιοῦς καί **μὴ** κολακευτικά διὰ τὰ ἀναφερόμενα **ἐκκλησιαστικά Πρόσωπα**, πλήν **μὴ** ἐπιδεχόμενα ἀμφισβήτησιν· εἰς γλῶσσαν καί διάλεκτον δέ, **μὴ** ἀπέχουσιν τῶν «**καυστικῶν οὐαί**» (Ματθ.23,13-29), τοῦ ἄλλως «**ἀμνοῦ**» (Ἰωάν.1,29) καί «**πράου**» (Ματθ.11,29) Κυρίου, **Γλυκυτάτου Νυμφίου Χριστοῦ**· ὅμως καί **τοῦ ἐκβαλλόντος ἐκ τοῦ στόματος Αὐτοῦ** ἔτι τὰς φράσεις «**γεννήματα ἐχιδνῶν, φίλος Τελωνῶν, Πορνῶν καί ἁμαρτωλῶν, φάγος καί οἰνοπότης, δαιμονισμένος κ.λ.π.**» (Ματ.3,27 & 11,19: Λουκ.7,34).

Ἀλλά καί τοῦ **ἀσκητικοῦ Τιμίου Προδρόμου**, τοῦ «**φαρμακόγλωσσου**»!!! Δέν ἐκλείσει ἐπὶ ἔτη τὸ στόμα του, ἀπὸ τοῦ νά ἐλέγχῃ τὸν Ἡρώδη μέ τὰ «**οὐκ ἔξεστί σοι ...**» (Ματθ.14,4), καί «**εἶπατε τῇ ἀλώπεκι ταύτῃ**» (Λουκ.13,32).

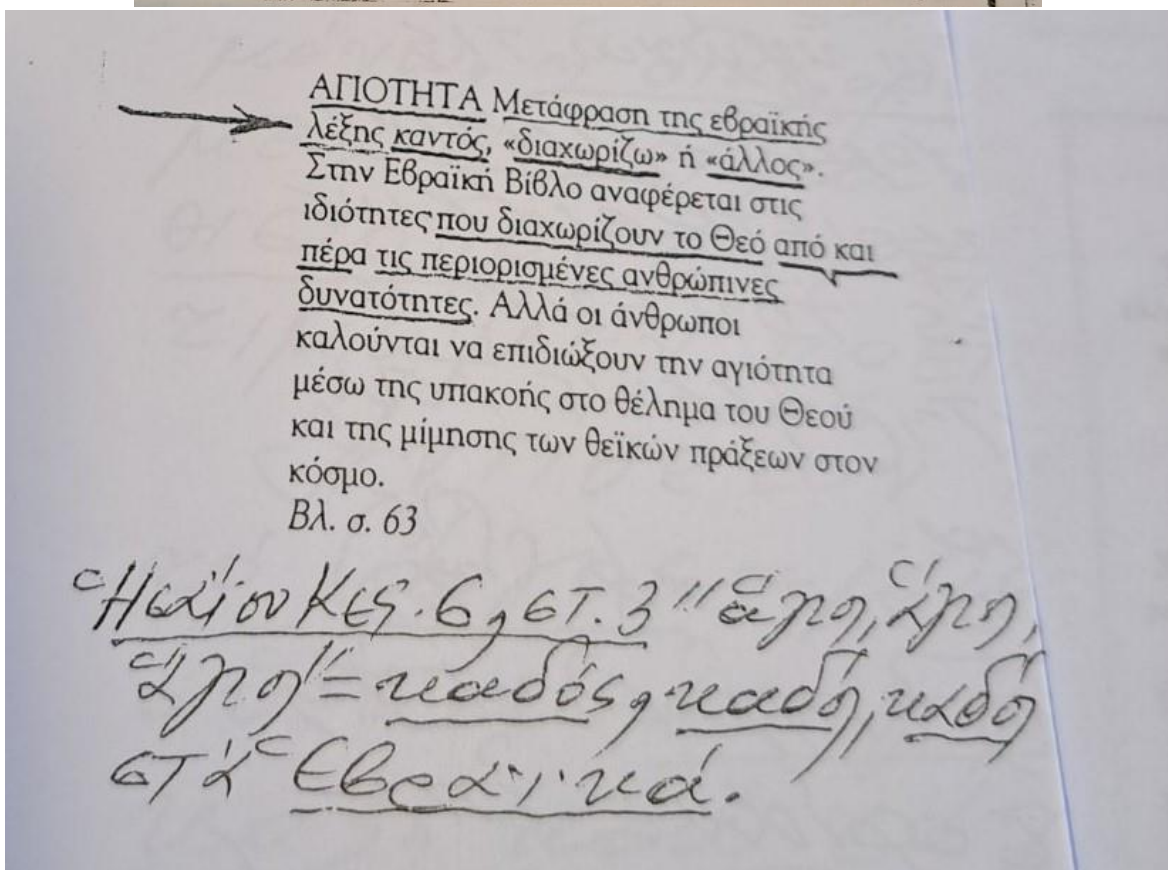
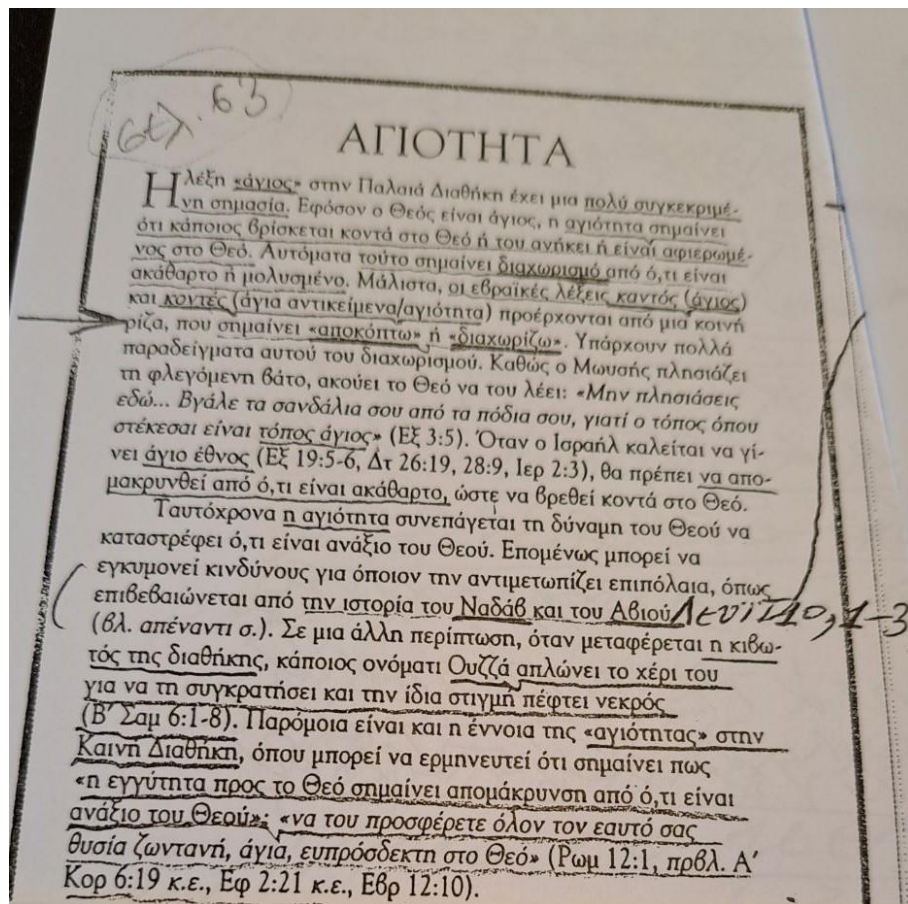
Χωρίς, βέβαια νά ὑστερῇ καί ὁ Χρυσορρήμων, ὁ **Ἱερός Χρυσόστομος** μέ τὰ **πύρινα, τὰ ἐλεγχτικά ἐκεῖνα κηρύγματά του**, πού ἐπειδὴ ἀντιδροῦσαν ἀρκετοὶ τούς ἀπαντοῦσε: «**Δέν ἐνδιαφέρομαι νά ὁμιλῶ μέ ὠραιολογίες καί γλυκόλογα, ἀλλὰ μεταχειρίζομαι ἀνάλογο λεξιλόγιο πού ταιριάζει σέ καθένα, ὥστε νά πετύχω νά κάνω ὠραῖες καί ὁμορφες τίς ψυχές σας**»!

Ἔτσι καί ὁ κ. Σιαμάκης, **χειρίζεται τὸν λόγον χωρίς νά χαρίζεται σέ κανένα.**

Γνωστόν, ὅτι «**ἡ ἄνωθεν σοφία εἶναι ἀνυπόκριτος, ἀδιάκριτος καί ἀπροσωπόληπτος**» (Ἰακ.3,17: Πράξ.10,34). Γι' αὐτό, κι' ὁ **ἀξιόλογος ἐρευνητὴς ἀρθρογράφος δέν ἐξαιρεῖ οὐδένα.** Καταθέτει ἱστορικά γεγονότα, **μέτρο κρατώντας πάντοτε ἀπαρέγκλιτα τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ καί τὴν Ὑγιᾶ Ἱεράν Παράδοσιν!**

Μελετήσατε μετὰ προσοχῆς τὸ καταχωρούμενο κείμενο τοῦ κ. Κωνσταντίνου Σιαμάκη, μέ Θέμα: **Ἄ γ ι ο ι**.

Υποσημείωσις: Τά κατωτέρω δύο **Ἀντίγραφα-ἀποσπασματίδια**, παρατίθενται ἀπό τό Βιβλίον τοῦ **Τζών Μπόουκερ «ΒΙΒΛΟΣ - Ο ΠΛΗΡΗΣ ΟΔΗΓΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΣ»**, Δημοσιογραφικοῦ Ὄργανισμοῦ **ΛΑΜΠΡΑΚΗ**. Ἐπί τοῦ περιεχομένου **συμφωνοῦσιν ἅπαντες οἱ Θεολόγοι ὅλων τῶν Χριστιανικῶν Δογμάτων**. Τό ἀναφερόμενο Βιβλίον ἐκδοθέν εἰς **ἓν ἑκατομμύριον** ἀντίτυπα ὑπό τοῦ ὡς ἄνω **Δ.Ο.ΛΑΜΠΡΑΚΗ**, **ἔγινε ἀνάρπαστο σέ 2 μῆνες!** Δυστυχῶς δέν ἐπανεξεδόθη. **Τό συνιστῶ** ἐκθύμως σάν ἀγιογραφικό βοήθημα, ὡς πλείστας λεπτομερείας χρονολογικάς, ἱστορικάς, παραλληλισμούς, παραπομπάς, καταλόγους, παραστάσεις, ἀπεικονίσεις Προσώπων καί **πολλά ἄλλα** ἐμπεριέχον· δυνάμενο νά προσφέρῃ εἰς πάντα φιλότιμον ἀναζητητήν του -ἔστω καί εἰς Παλαιοπωλεῖον-, **μεγίστην ὠφέλειαν εἰς τήν ἀγιογραφικήν μελέτην καί κατάρτισιν.**

Ἱερεὺς Ἰωάννης Νικολόπουλος

ΚΑΛΑΜΑΡΙΑ

22.3.2024

* * *

(Στήν συνέχεια)

ΠΡΟΛΟΓΟΣ Βιβλίου τοῦ κ. Κ. Σιαμάκη

&

Κάτωθεν, οἱ συρραμμένες 13 σελίδες τοῦ ἄρθρου του

Ἄ γ ι ο ι

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἄπαξ παραδοθεῖσαν τοῖς ἁγίοις πίστιν λέει στή θεόπνευστη Ἐπιστολή του ὁ ἀπόστολος Ἰούδας, ὁ ἐξάδελφος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ (2,1), ἐννοώντας αὐτὰ ποὺ μᾶς παρέδωκαν ὡς πιστευτέα καὶ πρακτέα ὁ Κύριος καὶ οἱ φερέγγυοι καὶ ἀξιόπιστοι ἐντεταλμένοι του, οἱ ἀπόστολοί του. παρὰ ταῦτα ἤδη ἀπὸ τὰ χρόνια τοῦ Ἰούδα αὐτοῦ καὶ τῶν ἄλλων ἀποστόλων εἶχαν τὴν αὐθάδη τόλμη νὰ ἐμφανιστοῦν καὶ νὰ λογορροήσουν καὶ γραφορροήσουν καὶ ἀκάθαρτοι πλαστογράφοι καὶ παραχαράκτες καὶ κιβδηλοποιοί, ποὺ παρεισέδυσαν στήν ἐκκλησία, οἱ πάλαι προγεγραμμένοι εἰς τοῦτο τὸ κρίμα, ἄσεβεῖς, τὴν τοῦ θεοῦ ἡμῶν χάριν μετατιθέντες εἰς παραμύθια, μὲ τὰ ὅποια ἱκανοποιοῦν τὸ καπρίτσι τους καὶ μεταποιοῦν ἀνὰ τοὺς αἰῶνες κατὰ τὶς ὁρέξεις των τὴν ἱερὰν παράδοσιν τῆς Χριστιανικῆς πίστεως μὲ βλακώδη ἢ καὶ βορβορώδη παραμύθια, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσουν κατὰ βάθος τὴν κοκορική βλακεία τους καὶ γιὰ τὴν κοπρώδη κακοήθειά τους, βυθίζοντας τοὺς Χριστιανοὺς σὲ πέλαγος κακοδοξίας ποὺ περνιέται γιὰ ὀρθοδοξία.

Αὐτὸ ἀναλαμβάνω κι ἐπιχειρῶ νὰ δείξω μ' αὐτὸ τὸ σύγγραμμά μου, ποὺ εἶναι 62 μελέτες μου μὲ κοινὸ ἄξονα. ἡ ἱερὰ παράδοσις παραδόθηκε μόνον ἅπαξ καὶ περιέχεται ὁλόκληρη στὴ Βίβλο.

Δρ Κωνσταντῖνος Σιαμάκης, φιλόλογος
21 Δεκεμβρίου 2022

9. Άγιοι

α'. Αγιολόγιον

1 Από τη ρίζα άγ-, πού σημαίνει τὸ καθαρὸ καὶ τό, ὡς καθαρὸ, ἀφιερωμένο στὸ θεό, μὲ τίς παραγωγικὲς καταλήξεις -νος καὶ -ιος, κατὰ τὰ πεδινὸς ὀρφανὸς λιχανὸς πελιδνὸς καὶ ἐόρτιος ἐναγώνιος παράκτιος ἐλευθέριος προέκυψαν τὰ ἐπίθετα άγνός καὶ άγιος. τὸ πρῶτο προσδιορίζει τὴν καθαρότητα καὶ γνησιότητα, τὸ δευτέρου τὴν προσφορά του ὡς καθαροῦ καὶ γνησίου, τὴν ἀφιέρωσι στὸ θεῖο, τὸν άγιασμό, κι ἀπὸ τὴν ἴδια ρίζα άγ- πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ άγιος προέκυψε τὸ ῥήμα άγίζω, ἤτοι θυσιάζω, προσφέρω θυσιάζοντας, ἐνῶ ἀπὸ τὸ άγιος προέκυψε τὸ άγιαζω, ἤτοι ἀφιερώνω, προσφέρω ἀφιερώνοντας. φυσικὰ τὴν καθαρότητα πού ἐννοεῖται μέσα στὰ άγνός καὶ άγιος οἱ εἰδωλολάτρες καὶ ὅλοι οἱ θρησκευταὶ τῶν μὴ ἀληθινῶν θεῶν τὴν ἐννοοῦν ὡς τελεστικὴ μόνο καὶ ἄσχετη μὲ τὴν ἠθικὴ καθαρότητα, λ.χ. ὡς ὀλόλευκο τρίχωμα τοῦ ἱεροῦ σφαγίου τῆς θυσίας χωρὶς μαῦρες τρίχες, ὡς δέρμα πλυμένο καὶ καθαρὸ ἀπὸ αἷματα πολέμου ἢ κόπρια, ὡς ἀμεταχείριστο ἀντικείμενο, ὡς γνήσιο ἐλαιόλαδο, ὡς γνήσιο κερί ἀπὸ μέλισσα, ὡς ἀνόθευτο ἄρωμα - θυμίαμα, ὡς ἀνέρωτο κρασί, κλπ.. στὰ Συμβόλαια ὅμως τοῦ ὑπαρκτοῦ θεοῦ Κυρίου, Παλαιὰ καὶ Καινὴ Διαθήκη, καὶ οἱ δύο συμβαλλόμενοι τὴν ἐννοοῦν ὡς ἠθικὴ καθαρότητα ἀπὸ κάθε παρὰ νόμον καὶ παρὰ φύσιν σεξουαλικὴ πράξι, ἀπὸ φόνο, φθόνο, κλοπὴ, ψέμμα, ἀπάτη, κλπ.. τὸ εἶδος τῆς άγνότητος καὶ καθαρότητος ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ τῆς σχετικῆς πίστεως ἢ θρησκείας. οἱ εἰδωλολατρικοὶ θεοὶ «θέλουν» θυσία ζῶου χωρὶς μαῦρες τρίχες, ἐνδεχομένως ἀπὸ ἱερέα πού ἔχει ξυρίσει ὅλες τίς δικές του τρίχες, ἀκόμη καὶ τὰ φρύδια του, ὅπως μαρτυρεῖ ὁ Ἡρόδοτος (2,3,7,2) γιὰ τοὺς Αἰγυπτίους ἱερεῖς. (στὴν πραγματικότητα ἡ τελεστικὴ καθαρότης μὲ τὴν τέτοια ἀποτρίχωσι ἦταν τὸ ἄλλοθι τοῦ κιναιδικοῦ ἱερατείου, πού ἀπεχθανόταν τὸ τρίχωμά του ὡς ἀνδρική ἐνδειξι). ὁ ἀλάχ τῶν μωαμεθανῶν «θέλει» ὀπαδὸ πού νὰ σφάζῃ ὅλους τοὺς μὴ μουσουλμάνους, γιὰ νὰ καθαρίσῃ ἔτσι τὴ γῆ ἀπὸ τὴ μιαρὴ τους ὑπαρξι, ὁ θεὸς ὅμως τῆς Βίβλου Κύριος θέλει ἄνθρωπο πού νὰ συνουσιάζεται μόνο μὲ τὴ δική του γυναῖκα, καθὼς οἱ ἄνθρωποι εἶναι φύσει μισοὶ μισοὶ ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοί, καὶ πού νὰ μὴν ὀρμάῃ στὴ γυναῖκα τοῦ πλησίον ἢ σὲ γυναῖκες πού νὰ τίς ἔχῃ μόνο γι' ἀπόλαυσι, παρεμποδίζοντάς τις νὰ κάνουν παιδιὰ οἰκογένεια καὶ σπιτικό,

ἢ σὲ ἀρσενικοὺς ποὺ δὲν ἐγκυμονοῦν ποτέ, νὰ μὴ σφάζῃ, νὰ μὴ φθονῇ, νὰ μὴν κλέβῃ, νὰ μὴν κάνῃ ἀπάτες. ἡ ἀγιότης καὶ ἡ καθαρότης τοῦ ἁγίου διαφέρει ἀπὸ πίστι σὲ θρησκεία, ὅσο διαφέρει ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ γουρουνὶ καὶ τὴν ὀχιά. ἀπὸ τὸ τί ζητάει ὁ θεὸς τοῦ καθενὸς προσδιορίζεται ἡ καθαρότης ποὺ στοιχειοθετεῖ τὴν ἀγιότητα τοῦ λάτρεως.

2 Στὴν Π. Διαθήκη ἅγιος εἶναι ὁ λαὸς Ἰσραὴλ ὁ ἀφιερωμένος στὸ θεὸ Κύριο, ἀφιερωμένος μὲ τὸ νὰ κρατιέται ἀμίαντος ἀπὸ τὴν ἠθικὴ ἀκαθαρσία τοῦ λοιποῦ κόσμου, πορνεία μοιχεία ἀρσενοκοιτία κιναιδισμὸ φόνο φθόνο ψευδολογία ἀπάτη ἀδικία καὶ κάθε ἄλλη. καὶ ἅγιοι εἶναι οἱ εὐσεβεῖς Ἰσραηλῖτες. ὅταν λέγεται ἅγιος καὶ κατ' ἐξοχὴν ἅγιος ὁ θεὸς Κύριος, λέγεται ἔτσι, ἐπειδὴ ὁ ἴδιος ἔχει τὴν καθαρότητα ποὺ ζητάει ἀπὸ τὸ λαὸ τοῦ τὸν ἅγιο καὶ τὴν ἔχει σὲ βαθμὸ ἀπόλυτο αὐτὸς μόνος. δὲν εἶναι θεὸς πόρνος μοιχὸς κίναϊδος ἀρσενοκοίτης φθονερός καὶ ἄδικος ὅπως οἱ λεγόμενοι θεοὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν. γι' αὐτὸ τοὺς λέει Ἄγιοι γίνεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι (No 160,1· Mt 18,7, Α' Πε 2,4). τὸ ἐννοεῖ καὶ σὰν κληρονομία ἀπὸ πατέρα σὲ γιούς καὶ γνώρισμα γνησιότητος τῶν δευτέρων. βλέπουμε ἐπίσης στὴν Π. Διαθήκη νὰ λέγονται ἅγια καὶ ἄψυχα ἀντικείμενα· ἅγια σκεύη, ἅγιον θυμίαμα, ἅγια ψωμιὰ καὶ κρέατα, ἅγια ὁ ναὸς, ἅγια ἀγίων τὸ ἱερώτερο μέρος τοῦ. τὸ ἅγια στὶς περιπτώσεις αὐτὲς σημαίνει «θεοτικά», «βακούφικα», «ιδιοκτησία τοῦ θεοῦ». κι ὁ λαὸς λέγεται ἅγιος ὡς «ιδιοκτησία τοῦ θεοῦ», «λαὸς ιδιόκτητος (περιούσιος) τοῦ θεοῦ», λαὸς εἰς περιποίησιν θεοῦ (= προωρισμένος γιὰ περιουσία τοῦ θεοῦ). στὴν περίπτωσι δηλαδὴ τοῦ θεοῦ ὁ ἅγιος ἐννοεῖται αὐτόχρομα ὡς ἄγνός, δηλαδὴ ξένος πρὸς κάθε τι τὸ κακὸ καὶ ἀκάθαρτο, ὅπως προσδιορίζονται αὐτὰ μέσα στὴ Βίβλο του, ποὺ εἶναι ἡ ἔκφρασί του. κυρίως τὸ βιβλικό του ἐπίθετο ἅγιος τὸν ἀντιδιαστέλλει πρὸς τοὺς κακοὺς καὶ ἀκαθάρτους νομιζομένους «θεοὺς» τῶν θρησκειῶν, οἱ ὅποιοι εἶναι ψυχικὴ προβολὴ καὶ φαντασίωσι τῶν θρησκευτῶν τους. εἶναι τὸ κυριώτερο ποιοτικό του ἐπίθετο ἀντιδιαστολῆς, ὅπως τὸ κυριώτερο ὄντολογικό του οὐσιαστικὸ ὄνομα ἀντιδιαστολῆς εἶναι τὸ Ιανὲ - Ὡν - Κύριος (ιειε = εἰμί = κυρῶ), ἥτοι ὑπαρκτός. ἀντιδιαστέλλεται ὁ ὑπαρκτός πρὸς τοὺς ἀνυπάρκτους κι ὁ ἅγιος πρὸς τοὺς κακοὺς καὶ ἀκαθάρτους. γι' αὐτὸ κι αὐτὰ τὰ δυὸ στὶς ἄκρως συνοπτικὲς περιληπτικὲς καὶ χαρακτηριστικὲς δοξολογίες πᾶνε μαζὶ καὶ μένουν τὰ δυὸ τους· ἅγιος Κύριος.

3 Στὴν Καινὴ Διαθήκη ἅγιοι λέγονται οἱ βαπτισμένοι Χριστιανοί, καὶ μεταξὺ τῶν ἐνσυνειδήτων Χριστιανῶν δὲν γίνεται καμ-

μια απόλυτως διάκρισι αγίων και μη αγίων, όπως λέγονται από τον Ε' ήδη αιώνα ο άγιος Γεώργιος, ο άγιος Δημήτριος, ο άγιος Νικόλαος, ο άγιος Κύριλλος, ο άγιος Νεκτάριος, ή άγια Αικατερίνα, ή άγια Βαρβάρα, ή άγια Πελαγία, ή άγια Μαρίνα, ή άγια Μαρία ή Αίγυπτία. τέτοια διάκρισι και τέτοιοι άγιοι στην Άγία Γραφή και στη Γραφή και μέχρι τον Ε' αιώνα είναι τελείως άγνωστοι. άγιοι και στην Γραφή και μέχρι τον Ε' αιώνα λέγονται άπαξάπαντες οί Χριστιανοί. κι όταν λέγωνται άγιος Αθανάσιος ή άγιος Ιωάννης (ό Χρυσόστομος), είναι μόνο για να ξεχωρίζουν από τους άρειανούς. κι όποιος δεν είναι άγιος δεν είναι και Χριστιανός, και δεν υπάρχουν Χριστιανοί μη άγιοι. οί δυο δηλαδή έννοιες, άγιος και Χριστιανός είναι ταυτόσημες. άλλωστε, πριν εμφανιστή το όνομα Χριστιανοί (Πξ 33,10), οί Χριστιανοί λέγονταν μαθηταί (αυτό-θι) ή τις πιο πολλές φορές άγιοι (Πξ 24,4· Α' Θε 5,13· Α' Κο 1,2· Β' Κο 1,1· Ρω 1,6· 23,14· Εφ 1,1· Φι 1,1· Κλ 1,1· Φμ 2,4· Α' Τι 14,2· Ιδ 2,1· Απ 21,4. συνολικώς πάνω από 60 φορές). ακριβέστερα βέβαια το Χριστιανός είναι πολύ ανώτερο από το άγιος, διότι άγιος είναι απλώς εκείνος που ήγίασε (= άφιέρωσε) τον έαυτό του στο θεό ο ίδιος, ένω Χριστιανός είναι εκείνος, πού, όταν ήγίασε τον έαυτό του στο θεό, τον έχρισε και ο Χριστός με τ' όνομά του και τον υιοθέτησε, αποδέχτηκε την προσφορά του, τον αποδέχτηκε ως δικό του, του Χριστού. γι' αυτό λέει ο Παύλος· Οί δε του Χριστού (=οί Χριστιανοί) την σάρκα έσταύρωσαν (Γα 12,9).

- 4 Ένω όμως αυτή είναι ή αποστολική ιερά παράδοσι, την όποία παραλάβανε ως έκκλησία, από τον Ε' αιώνα αυτή άρχισε να καταπατήται, και να λέγωνται άλλα, κι όσο περνούν οί αιώνες τα λεγόμενα χειροτερεύουν. τον Ε' αιώνα αρχίζει ή διάκρισι απλών Χριστιανών σωζομένων άφ' ενός και άφ' έτέρου «αγίων». από δε το ΙΗ' αιώνα ή έκκλησία τους ιδιαίτερος λεγομένους «αγίους» άρχισε να τους «αναγορεύη» κιόλας κατ' επίδρασι των παπικών. οί παπικοί τις αναγορεύσεις τις άρχισαν από το ΙΓ' αιώνα. θα έξηγήσω με τη σειρά τί συνέβαινε κατά τους αιώνες Ε', ΙΓ', και ΙΗ', κι επισυνέβαιναν κι αυτές οί μεταβολές. πάντως, όπως πριν από τον Ε' αιώνα οί ιδιαίτερος λεγόμενοι «άγιοι» ήταν στην έκκλησία κάτω το άγνωστο και γε άπαράδεκτο, έτσι και πριν από το ΙΗ' αιώνα ο «θεσμός» της αναγορεύσεως «αγίων» ήταν άγνωστος· ήταν γνωστός μόνον ως κακή έξι των αίρετικών, δηλαδή των παπικών.
- 5 Ο Χριστιανισμός απελευθερώθηκε από τους διωγμούς το 324. και σ' ένα έτος, το 325, κόντεψε να γίνη κομμάτια από το φθόνο των μισών επισκόπων για τη διαδοχή του επισκοπικού

θρόνου της μεγαλείτερης πόλεως της αυτοκρατορίας, της Αλεξανδρείας, και πὺ ἐστιασμένα ἀπὸ τὸ φθόνον τοὺς ἐναντίον τοῦ Αθανασίου, οἱ φθονεροὶ εἶχαν καὶ θεωρητικὴς ἀπόψεις: ἀφνούνταν τὴ θεότητα τοῦ Χριστοῦ, ὅπως τὴ διδάσκει ἡ Βίβλος, γιατί μόνο ἐτοὶ θὰ μείωναν τὸ κύρος τῆς διδασκαλίας του, τῆς Καινῆς Διαθήκης, θὰ μπορούσαν στὴ συνέχεια νὰ ξεγλιστρούσουν σὲ ἔργα μὴ Χριστιανικά, νὰ κηρύξουν Χριστιανισμό ἐκκοσμηκευμένο, εἶδος προτεσταντισμοῦ, νὰ δημοκοπήσουν, νὰ γίνουν πλούσιοι καὶ ἡγεμόνες. ἀρχηγοὶ τῶν φθονερῶν ἦταν οἱ δυὸ ὠριγενισταὶ Εὐσέβιοι, ὁ Νικομηδείας, ἐξάδερφος τῆς βασιλομήτορος Ἑλένης, κι ὁ Καισαρείας, φίλος τοῦ αυτοκράτορος Κωνσταντίνου ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς ὁμηρείας ἐκείνου κοντὰ στὸ Διοκλητιανό. οἱ δυὸ αὐτοὶ χρησιμοποιοῦσαν ὡς γαυγιστάριο καὶ πληροφοριοδότῃ ἕναν πρεσβύτερο τῆς Αλεξανδρείας, τὸν Ἀρειο, πὺ φθονοῦσε τὸν Αθανάσιο πολὺ κομπλεξικά. τὸ κίνημα ἐμεινε στὴν ἱστορία μὲ τὸ ὄνομα ἀρειανισμός. καὶ δείχνει τί ὑποκείμενα διεισέδυσαν στὴν ἐκκλησία μέσα σ' ἕνα ἔτος. ὁ Αθανάσιος ἦταν ἐξυπνος ἄνθρωπος, καὶ γλύτωσε καὶ τὸ κεφάλι του καὶ τὴν ὀρθοδοξία. πλήρωσε μόνο μὲ πέντε ἐξορίες καὶ συνολικά 25 χρόνια στὴν ἐξορία. ἐπισκόπευσε 45 χρόνια. ἦταν ἡγέτης ταλαντοῦχος.

6 Σὲ 35 χρόνια, δηλαδή σὲ μία γενεά, ἡ ἐκκλησία βρισκόταν σὲ πολὺ κακὸ χάλι, ὁ ἥδη ἀπὸ τὸ θάνατό του λεγόμενος ἅγιος Δάμασος ἐπίσκοπος Ρώμης (366-384), ἐκεῖνος πὺ ἄρπαξε φθονερὰ ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο Αλεξανδρείας τὴν προσφώνησι πάπας (= πατερούλης), ὑπῆρξε ἀμετανόητος φονιάς. γράφει σχετικὰ ὁ ἱστορικός Ἀμμιανὸς Μαρκελλῖνος (27,12-13) ὅτι, ὅταν ὁ Δάμασος ἦταν νὰ γίνῃ ἐπίσκοπος Ρώμης, στὸν προεκλογικὸ ἀγῶνα τοῦ ἐναντίον τοῦ συνυποψηφίου του Οὐρσίνου ἦταν τόσο ἄγριος, πὺ διενήργησε καὶ σφαγὲς Χριστιανῶν ὑποστηρικτῶν τοῦ ἄλλου, οἱ ὅποιες διήρκεσαν γιὰ πολὺν καιρό. τὸ ἐξαγριωμένο πλῆθος τῶν σφαγέων μπράβων τοῦ δὲν μπορούσε νὰ τὸ δαμάσῃ καὶ ἡρεμήσῃ οὔτε ὁ στρατηγὸς Βιβέντιος μὲ τίς λεγεῶνες του. ὁ στρατηγὸς ἔκρινε φρόνιμο ν' ἀποσυρθῇ ἐξ ἀρχῆς μὲ τὰ στρατεύματα τοῦ ἔξω ἀπὸ τὴ Ρώμη καὶ ν' ἀφήσῃ τὸ Δάμασο νὰ σφάζῃ Χριστιανούς. οἱ σφαγὲς τοῦ Δαμάσου ἦταν τόσο μεγάλες, πὺ μόνο σὲ μία μέρα καὶ μόνο στὸ ναὸ τοῦ ἁγίου Σικκίνου μετρήθηκαν 137 πτώματα. αὐτὸς εἶναι ὁ ἅγιος Δάμασος, οὗ καὶ τὴν μνήμην ἐπιτελοῦμεν τῇ ΙΑ' τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου.

Σὲ 80 χρόνια ἀπὸ τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὸ 03, τὰ διεφθαρμένα ὑποκείμενα τύπου Εὐσεβίων, Ἀρείου, καὶ

Δαμάσος
χαν μέ
τῶν ἐπ
καὶ δῆ
σφαξο
ἀρχισ
τρόπο

Ο
τησι
ρεῦτ
στια
τὸ θ

ἐπ
ἐκ
πε
νι
Δ
ν
τ

οὔτε ἑλληνικά οὔτε λατινικά καὶ ἔχαψτε ὅτι τῆς ἔλεγαν μέσῳ διερμηνέων οἱ μεγάλοι ἐκκλησιαστικοὶ ταγοὶ καὶ μηχανορροῖ-φοι. καὶ ὁ πανίσχυρος εἰδωλολάτρης πρωθυπουργὸς Εὐτρόπιος, ποὺ ἐκτιμοῦσε τὸ Χρυσόστομο, εἶχε δολοφονηθῇ πρὸ ὀλίγου. ὁ Θεόφιλος στὴν Αἴγυπτο, τὸν σιτοβολῶνα τῆς αὐτοκρατορίας, ἀσκούσε καὶ αὐθαίρετη πολιτικὴ ἐξουσία καὶ ἦταν τόσο ισχυρὸς, ποὺ ὁ ἡγέτης (ἀνθύπατος, αὐγουστάλιος) τῆς Αἰγύπτου τὸν ἔτρεμε, τὸν ἔτρεμαν δὲ καὶ οἱ αὐτοκράτορες καὶ ὁ νέος πρωθυπουργὸς στὴν Κωνσταντινούπολι. καὶ ὁ Θεόφιλος σὰν ἀγιατολάχ τοὺς ἐκβίαζε καὶ τοὺς ἀπειλοῦσε ὅτι θὰ τοὺς κόψῃ τίς σιτοφόρες νηοπομπές ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολι καὶ τὴ λοιπὴ αὐτοκρατορία. ἔτσι οἱ Θεόφιλος καὶ Κύριλλος ἦρθαν στὴν Κωνσταντινούπολι μὲ κύρος καὶ δύναμι χαλίφη καὶ ἀγιατολάχ, γιὰ νὰ ἐξοντώσουν τὸ Χρυσόστομο, ποὺ δὲν εἶχε καμμιά ἀπολύτως ἐγκόσμια δύναμι, ὥστε ν' ἀμυνθῇ, καὶ οὔτε ἤθελε νὰ ἔχῃ. Ξεσήκωσαν δὲ μὲ ἀγγελιοφόρους καὶ πολλοὺς ἄλλους ἐπισκόπους ποὺ φθονοῦσαν τὸ Χρυσόστομο, ὑποσχόμενοι ψευδῶς στὸν καθένα ὅτι θὰ τὸν κρίσουν ἀρχιεπίσκοπο (=πατριάρχη) Κωνσταντινουπόλεως.

- 11 Ὁ Κύριλλος ὡς δελφίνος τοῦ θείου τοῦ Θεοφίλου καὶ οὐσιαστικὸς πρόεδρος τῆς τυχοδιωκτικῆς καὶ δῆθεν οἰκουμενικῆς συνόδου τῆς Δρυός, προαστίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐξώ-ντωσε, ὅπως εἶπα τὸ Χρυσόστομο μὲ τίς πλάτες τοῦ θείου του, ἔδωσε δὲ ἐντολὴν σὲ Γότθους εἰδωλολάτρες μισθοφόρους, ποὺ δὲν γνώριζαν ἑλληνικὰ ἢ λατινικὰ καὶ δὲν ἐπικοινωνοῦσαν καὶ αὐτοὶ μὲ τὸν περίγυρό τους, ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ σφάξουν μερικὲς δεκάδες Χριστιανῶν πνευματικῶν τέκνων καὶ ἀκροατῶν τοῦ Χρυσοστόμου, οἱ ὅποιοι ὑποστήριζαν τὸν ποιμένα τους, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὡς φρουρὰ καὶ συνοδία τοῦ συλληφθέντος Χρυσοστόμου νὰ τὸν πεθάνουν καθ' ὁδὸν πρὸς τὴν ἐξορία μὲ βασανιστήρια, πράγμα ποὺ τὸ ἐπέτυχαν σὲ 3 χρόνια. ἡ καταδίκη ἐγένετο 403 καὶ ξανά τὸ 404 καὶ ἡ θανάτωσι τὸ 407. ὁ Κύριλλος, ποὺ σὲ μεταξὺ ἐγένετο ἀρχιεπίσκοπος (=πατριάρχης) Ἀλεξανδρείας, ὁ πανίσχυρος ἐκκλησιαστικὰ καὶ πολιτικά, διαδεχόμενος τὸ Θεόφιλο καὶ ἐκτρέφοντας ὡς δικό του διάδοχο τὸν ἀνεψιὸ τοῦ Διόσκορο, ὁ Κύριλλος, λέω, ἐπιβίωσε 40 χρόνια μετὰ τὴν καταδίκη τοῦ Χρυσοστόμου καὶ 37 χρόνια μετὰ τὴ θανάτωσί του· πέθανε τὸ 444. καὶ τὸν διαδέχτηκε ὁ Διόσκορος, ὁ ὅποιος ὡς πρὸ πολλοῦ ὑπαρχηγὸς καὶ ἐν τέλει ἀρχηγὸς τῆς αἰρέσεως τῶν μονοφυσιτῶν ἐπανελάβε τα ὅμοια, καὶ στὴν Κωνσταντινούπολι σκότωσε ἰδι-οχείρως μὲ γροθιὲς καὶ κλωτσιὲς τὸν μεθεπόμενο τοῦ Χρυσο-

στόμου επίσκοπο Κωνσταντινουπόλεως, τὸν ἅγιο Φλαβιανό. ὁ Κύριλλος, ὅπως ἱστορεῖ ὁ Σωκράτης (Εκ. ἱστ. 7,15 PG 67,768-9), ποὺ ἔσφαξε, δολοφόνησε στὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ τὴν ἡλικιωμένη εἰδωλολάτρισσα φιλόσοφο - μαθηματικό Ὑπατία. στὸ σὺν Θεόφιλος Κύριλλος καὶ Διόσκορος σκότωναν ὅπως ὁ Ρώμης Δάμασος.

- 12 Ὁ Κύριλλος, κατὰ τὰ 40 χρόνια ποὺ ἐπέζησε τῆς καταδίκης τοῦ Χρυσόστομου, ὑπῆρξε ἀμετανόητος, καὶ δὲν δέχτηκε ποτέ του τὴν ἀποκατάστασι ἐκείνου, τῇ θεωρητικῇ ἔστω καὶ μετὰ θάνατον, τὸ νὰ θεωρηθῇ δηλαδὴ ὁ πρὸ 37 ἐτῶν θανατωμένος Χρυσόστομος ὡς Χριστιανὸς καὶ κληρικὸς τῆς ἐκκλησίας καὶ ὡς τέτοιος νὰ ξαναγραφῇ στοὺς καταλόγους (δίπτυχα) τῆς ἐκκλησίας. ὅλη ἡ οἰκουμενικὴ ἐκκλησία τὸν παρακαλοῦσε ἐπὶ τέσσερες δεκαετίες νὰ συναινέσῃ σ' αὐτό, ἀλλ' αὐτὸς δὲν δέχτηκε. πύρινος φθόνος δράκου τὸν διακατεῖχε, κι ἔβγαζε φωτιά ἀπὸ τὰ ρουθούνια του. ἦταν ὁ πανίσχυρος κρατοῦσε στὸ χέρι του τὴν τύχη τους καὶ τὸ ψωμὶ τῆς αὐτοκρατορίας ὁ χαλίφης τῆς Αἰγύπτου. κι ἔκανε τὸ μουλαρίσιο γινάτι του. μόνο τὸ 437 ἀνέχτηκε νὰ θεωρηθῇ μὲν ὁ Χρυσόστομος Χριστιανὸς ἀπλός, ἀλλ' ὄχι καὶ «ἅγιος». αὐτὴ ἀκριβῶς εἶναι ἡ ἀφετηρία τοῦ μέχρι σήμερα ἰσχύοντος κυριλλικοῦ θεσμοῦ τοῦ νὰ διακρίνονται οἱ σεσωσμένοι Χριστιανοὶ σὲ Χριστιανούς δύο ταχυτήτων, Χριστιανούς ἀπλῶς σὰν τὸ Χρυσόστομο καὶ Χριστιανούς «ἁγίους» σὰν τὸν Κύριλλο· κι ἀρνήθηκε πεισματικὰ μέχρι καὶ τὸ θάνατό του νὰ θεωρηθῇ ὁ Χρυσόστομος ὡς κληρικὸς τῆς ἐκκλησίας· «ἐπειδὴ», λέει, «ὁ Χρυσόστομος ἦταν αἰρετικὸς»!

- 13 Ὁ Κύριλλος βέβαια εἶναι αἰρετικὸς καὶ μάλιστα μεγάλος οὐσιαστικὸς αἰρεσιάρχης τοῦ μονοφυσιτισμοῦ. κατ' ἀρχὴν ἦταν παγανιστής, γελοῖος καββαλιστής ὡς ἐρμηνευτὴς τῶν Ἀγίων Γραφῶν, δηλαδὴ ἀρνητὴς των, καὶ ὠριγενιστής. ἔπειτα κι αὐτὸς κι ὁ Θεόφιλος ἔκαναν στροφή 180 μοιρῶν κι ἔγιναν ἀντιωριγενισταὶ καὶ πρῶιμοι μονοφυσιτεῖς. τὸ μεγάλο δογματικὸ σλόγκαν τοῦ Κυρίλλου ἦταν τὸ σλόγκαν τοῦ ἀρχαιοτέρου τοῦ αἰρεσιάρχου Ἀπολλιναρίου Λαοδικείας Μία φύσις τοῦ Λόγου σεσαρκωμένη. αὐτὸ εἶναι σαφῶς ὁ πυρήνας τῆς μονοφυσιτικῆς δοξασίας, τὸ λογότυπό τους. οἱ ὀρθόδοξοι ἀπάντησαν σ' αὐτὸ μὲ τὴν ὀρθόδοξη διατύπωσι Τὸ ἀπρόσληπτον καὶ ἀθεράπευτον. διότι ὁ Ἀπολλινάριος κι ὁ Κύριλλος ἐννοοῦσαν ὅτι στὴ δῆθεν μίαν φύσιν θέσι ψυχῆς στὸ σῶμα ἐπεῖχε ὁ Λόγος, ἡ θεότης· ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν εἶχε ψυχὴ. ἡ ἀπάντησι βέβαια δόθη-

κε στο Διόσκορο, τὸ θρόνιό τοῦ Κυρίλλου καὶ ἀνεψιὸ τοῦ καὶ διαδόχου τοῦ πέντε χρόνια μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Κυρίλλου. ἀλλ' ἦταν ἀπάντησι στὸ σλόγκαν τῶν Ἀπολλινασίου - Κυρίλλου. οἱ μονοφυσίτες ἔχουν δικαίον ποὺ μέχρι σήμερα ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ Κύριλλος εἶναι δικός τους. πέντε μόλις χρόνια μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Κυρίλλου ὁ Διόσκορος ἐμφανίζεται ὡς ἀρχηγὸς τῶν μονοφυσιτῶν (ὁ Εὐτυχὴς ἦταν ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐγκάθετός του καὶ γαυγιστάριός του, ὅπως ἦταν ὁ Ἀρειὸς τῶν δυὸ Εὐσεβίων)· καὶ σκοτᾷ τὸ Φλαβιανὸ δημοσίᾳ· καὶ δύο χρόνια ἔπειτα (451) καταδικάζεται ἀπὸ τὴν Δ' οἰκουμένην συνόδο ὡς αἵρεσιάρχης τοῦ μονοφυσιτισμοῦ καὶ φονιάς τοῦ Φλαβιανοῦ. ὁ Θεόφιλος κι ὁ Κύριλλος ὁμῶς πρόλαβαν κι ἐπέβαλαν τὰ ἀτομά τους στὴν ἐκκλησίᾳ ὡς «ἁγίους» μὲ ναοὺς λείψανα εἰκονίσματα φωτοστέφανα ἀκολουθίῃς ἀπολυτίκια κι ἑορτὴ, ἑορτάζονται 15 καὶ 17 Ὀκτωβρίου ὁ Θεόφιλος, καὶ 6 Ἰουνίου καὶ 18 Ἰανουαρίου ὁ Κύριλλος. ἡ 18 Ἰανουαρίου προστέθηκε ἀργότερα, ἐπειδὴ ἔπρεπε ὁ Κύριλλος νὰ θεωρῆται καὶ ἰσόβαρος (ἰσοστάσιος) τοῦ Μ. Ἀθανασίου καὶ νὰ ἑορτάζεται μαζί του! γι' αὐτὸ καὶ μέχρι σήμερα μνημονεύονται στὴν ἀπόλυσι κάθε λειτουργίας μαζί (Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας...).

14 Ἐννοεῖται ὅτι γιὰ μερικοὺς αἰῶνες ἑορτάζονταν μόνο στὴν Αἴγυπτο, ὅπου ἦταν ἡ ἐπικράτειά τους καὶ ἡ σκιά τῆς τρομοκρατίας τῶν· τὸ χαλιφάτο τους. μόνο μετὰ ἀπὸ μερικοὺς αἰῶνες, ὅταν ἀπὸ τὸ λαὸ τῆς ἐκκλησίας λησμονήθηκαν τὰ περιστάτικα τῆς θανατώσεως τοῦ Χρυσοστόμου, καὶ κάποιοι κουλτουριάρηδες (ἐμφιλόσοφοι) θαυμασταὶ τοῦ Κυρίλλου μποροῦσαν νὰ τὰ παρακάμψουν κι ἀποσιωπήσουν, κι ὅλο τὸ φταίξιμο ῥίχτηκε στὸν ὀλιγοφρενῆ Ἀρκάδιο καὶ στὸ ἀλλοδαπὸ κοριτσόπουλο Εὐδοξία· λησμονήθηκε καὶ ἡ σφαγὴ τῶν ἀκροατῶν τοῦ Χρυσοστόμου ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δολοφόνους, οἱ ὅποιοι σφαγμένοι οὐδέποτε θεωρήθηκαν μάρτυρες τῆς ἐκκλησίας καὶ «ἅγιοι», μόνο τότε ἡ παραδοχὴ τῶν δολοφόνων ὡς «ἁγίων» ἐπεκτάθηκε καὶ σ' ὅλη τὴν ἐκκλησίᾳ. οἱ λαϊκὲς παραδόσεις, οἱ ὁποῖες δὲν ἔχουν καμμία σχέσι μὲ τὴν ἱερὰ παράδοσι, εἶναι μέσα στὴν ἐκκλησίᾳ τὸ πιὸ γλιστερὸ πρᾶγμα· μῦξες· τὸ λέει κι ὁ Ἰωάννης στὸ Εὐαγγέλιό του (Ἰω 51,9-11). μετὰ τὴν Δ' οἰκουμένην συνόδο (451) ἀποκαταστάθηκε κι ὁ Χρυσόστομος ὡς Χριστιανὸς καὶ κληρικὸς καὶ ἅγιος τῆς ἐκκλησίας. ὁ Ἀθανάσιος κι ὁ Χρυσόστομος εἶναι οἱ δυὸ μεγαλείτεροι μεταποστολικοὶ ἄντρες τῆς ἐκκλησίας. κι ὁ μὲν Ἀθανάσιος γλύτωσε τὸ μαχαίρι, ὁ Χρυσόστομος ὁμῶς θανατώθηκε· μαρτύρησε παράκαιρα, 80 χρόνια μετὰ τὸ τέλος τῶν

διωγμῶν· με διώκτες καὶ δημίους ἐπισκόπους πατριάρχες καὶ μοναχοὺς. εἶναι τὸ πρῶτο τόσο μεγάλο αἶσχος, πού διαπράχθη-
κε στὴν ἐκκλησία τόσο δημόσια κι ἀπροκάλυπτα, τόσο κυνικά
κι ἀθεόφοβα. δεῖγμα ἐσχάτης διαφθορᾶς στὴν ἐκκλησία. κι ὁ
Κύριλλος, ὅ,τι κι ἂν λέγεται, δὲν μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι «ὁ δολο-
φόνος τοῦ Χρυσοστόμου, ὁ μέχρι τὸ θάνατό του ἀμετανόητος
δήμιός του, ὁ σφαγέας δεκάδων ἁγίων Χριστιανῶν» κι ὁ οὐσια-
στικός αἵρεσιάρχης τοῦ μονοφυσιτισμοῦ· ὁ πιὸ προβεβλημένος
καὶ ζημιογόνος κακοδοξία του ἦταν ὅτι αὐτὸς εἰσήγαγε στὴν
ἐκκλησία τὴ διάκρισι ἀνάμεσα σὲ ἀπλῶς σωζομένους Χριστια-
νοὺς καὶ σὲ «ἁγίους». γιὰ νὰ προβάλλῃ τὸ ἄτομό του καὶ νὰ πλή-
ξη τὸ Χρυσόστομο, πού φθονοῦσε, ἀκόμη καὶ 40 χρόνια μετὰ τὴ
μαρτυρική του θανάτωσι. αὐτὸς εἶναι ὁ Κύριλλος Ἀλεξανδρεί-
ας ὁ τρισκαίδεκατος τῶν ἀποστόλων, πατὴρ πατέρων καὶ κρι-
τὴς τῆς οἰκουμένης, ὅπως ἐπευφημεῖται μέχρι σήμερα ὁ κάθε
πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ἀρχῆς γενομένης ἀπ' αὐτόν. δὲν
ἔχουν αἰσθησι τοῦ μέτρου. ἐπωνομάστηκαν δὲ ἔτσι με τὸ πατὴρ
πατέρων κι ὁ Στάλιν (Πατερούλης) κι ὁ Κεμάλ (Ἀτατούρκ= Πα-
τὴρ τῶν Τούρκων). καὶ οἱ Ῥωμαῖοι ἔλεγαν *pater patriae*.

15 Ἀργότερα, σὲ χρόνο δυσπροσδιόριστο γύρω ἀπὸ τὸ 1000, ἐμ-
φανίστηκε ὡς «ἅγιος μάρτυς» ὁ ἐν Ῥώμῃ Σαμαρείτης πλατω-
νικός φιλόσοφος Ιουστίνος, ὁ ὁποῖος εἶναι ἐκεῖνος πού πρῶτος
ἀρνήθηκε τὴ θεότητα τοῦ Χριστοῦ, ὅπως αὐτὴ διδάσκεται στὴ
Βίβλο, καὶ δίδαξε τὴν ὠριγενική κι ἀρειανική αὐτὴ κακοδοξία
ἕναν αἰῶνα πρὶν ἀπὸ τὸν Ωριγένη καὶ δύο περίπου αἰῶνες πρὶν
ἀπὸ τὸν Ἀρειο. ὁ γύρω ἀπὸ τὸ 1000 καιρὸς ἦταν ἡ παρακμιακὴ
ἐκείνη ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποία «ἁγιοποιοῦνταν» πλέον ὅλοι οἱ
φιλόσοφοι, ἀκόμη καὶ οἱ πρὸ Χριστοῦ εἰδωλολάτρες καὶ ἀρσε-
νοκοῖτες, καὶ περνιοῦνταν καὶ σὲ ἁγιογραφίες - τοιχογραφίες.
τὰ κείμενα τοῦ Ιουστίνου ὅλα εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ κακόδοξα.

16 Στὴν ξεμωραμένη ἐποχὴ μας ὁ λεγόμενος ἅγιος Νεκτάριος
Κεφαλᾶς κάπνιζε πολὺ, τόσο πού τὰ δάχτυλά του καὶ τὰ γέ-
νεια του ἦταν κιτρινισμένα, κατέστρεψε ἀπὸ τὸ κάπνισμα τὰ
πνευμόνια του, καὶ πέθανε στὸ Ἀρεταίειο Νοσοκομεῖο Ἀθηνῶν
ἀπὸ καρκίνο τῶν πνευμόνων ἀπὸ τὸ πολὺ τὸ κάπνισμα, χωρὶς
νὰ τὸ κόψῃ ποτὲ μέχρι τὸ θάνατό του καὶ χωρὶς νὰ μετανοή-
σῃ γι' αὐτὸ ποτέ. πολὺ κάπνιζε κι ὁ λεγόμενος ἅγιος Νικόλαος
Πλανᾶς τοῦ ΙΘ' αἰῶνος, ὁ ὁποῖος ἐκτὸς ἀπὸ καπνιστὴς ἦταν κι
ἀλκοολικός, καὶ πέθανε ἀπὸ τὸ κάπνισμα καὶ τὸ ἀλκοόλ, χω-
ρὶς νὰ τὰ κόψῃ ποτὲ καὶ χωρὶς νὰ μετανοήσῃ γι' αὐτὰ ποτέ. ὁ

μεθύστακας παπα - Πλανᾶς ἀγιοποιήθηκε προσφάτως με τὴ φροντίδα τοῦ Φ. Κόντογλου, ἐπειδὴ ἦταν ἀπὸ τοὺς γραφικοὺς τύπους ποὺ συμπαθοῦσε ὁ κουλτουριάσης Κόντογλου, κι ἐπειδὴ ἦταν φίλος τοῦ Παπαδιαμάντη καὶ παπᾶς τοῦ ναοῦ ὅπου ὁ Λογοτέχνης ἦταν ψάλτης (μαζὶ κάπνιζαν καὶ μπεκρούλιαζαν στὰ γραφικὰ καπηλειὰ τῆς ῥομαντικῆς Αῤῥήνας), κι ἐπειδὴ ὁ Κόντογλου με προοίμιο τὴν ἀγιοποίησι τοῦ Πλανᾶ ἔβαλε πλώρη ν' ἀγιοποιήσῃ καὶ τὸ Λογοτέχνη Παπαδιαμάντη, ὥστε ν' ἀνοίξῃ δρόμο καὶ νὰ δημιουργήσῃ προηγούμενο καὶ γιὰ τὴ δική του ἀγιοποίησι ὡς Λογοτέχνη καὶ ἀγιοζωγράφου.

- 17 Μόνο ἀπὸ ἀντικομμουνιστικὸ μένος ἡ ῥωσικὴ ἐκκλησία ἐπέλεξε γιὰ ἅγιο τὸν τελευταῖο τσάρο Νικόλαο Ρωμανῶφ. τὸν ἀναγόρευσε δὲ τὸ πατριαρχεῖο τῆς Μόσχας, μόνο γιὰ ν' ἀνταγωνιστῇ τὸ πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως, γιὰ νὰ πῇ ὑπόκωφα· «Μὴ νομίσης ὅτι φτιάχνεις ἁγίους μόνο ἐσύ· φτιάχνω κι ἐγώ· ἄρα εἴμαστε ἰσότιμοι». ὅπερ ἔδει δεῖξαι! σῶζονται ὁμως καὶ γράμματα τοῦ «ἁγίου» αὐτοῦ τσάρου πρὸς τὴν τσαρίνα τοῦ γεμάτα ζήλεια, ποὺ ἐνῶ αὐτὸς βρίσκεται στὸ μέτωπο, ἐκείνη κοιμᾶται με τὸν καλόγερο στάρετς Ρασποῦτιν. μὴ βιαστήτε νὰ συμπεράνετε· ὁ «ἅγιος» δὲν ζηλεύει τὴ γυναῖκα του, ἐπειδὴ τὴν ἀνεβαίνει ὁ καλόγερος, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶναι κι αὐτὸς στὸ κρεβάτι νὰ τὸν ἀνεβαίνει ὁ καλόγερος κι αὐτόν. αὐτόν τὸν «ἅγιο», γιὰ τὴν ἐνότητά τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας, εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ τὸν ἔχουμε «ἅγιο» κι ἐμεῖς. ἔχουν δὲ οἱ Ρῶσοι καὶ πολλοὺς παλιότερους «ἁγίους», οἱ ὅποιοι ἀπὸ τὴ συναξαριοποιημένη βιοτὴ τους εἶναι ὀλοφάνερο ὅτι οὔτε Χριστιανικὴ ζωὴ εἶχαν οὔτε ἐν μετανοίᾳ πέθαναν. κι αὐτοὶ ὅλοι δυστυχῶς τιμῶνται κι ἐδῶ με νὰ ἀκολουθία ἀπολυτίκιο λείψανα ἑορτὴ καὶ εἰκόνισμα καὶ φωτοστέφανο 48 νούμερο.
- 18 Οἱ ἐν Ἑλλάδι ἀναγορευμένοι ἅγιοι Ραφαὴλ Νικόλαος Εἰρήνη καὶ Ἐφραίμ προκύπτουν μόνο ἀπὸ ὄνειρα γυναικῶν, βρέθηκαν πνευματιστικῶς ἀπὸ ὁραματίστριες - μέντιουμ καὶ κάποιοι ἀνθρώπινοι σκελετοί, γιὰ τοὺς ὁποίους, ἔξω ἀπὸ τὰ ὄνειρα, ἀπὸ πούθεν ἄλλοῦ δὲν εἶναι γνωστὸ ἂν εἶναι κόκκαλα ὀρθοδόξων ἢ Βενετσιάνων, Σαρακηνῶν πειρατῶν ἢ σταυροφόρων ἐπιδρομέων, Φράγκων μονομάχων ἢ ἄλλων νικημένων σὲ κάποιο φονικὸ φονιάδων, θυμάτων γενικῆς σφαγῆς ἢ δυστυχημάτων, καὶ θεωρήθηκαν λείψανά τους. δὲν γράφεται ὁμως ἡ ἱστορία ἔτσι, ἀπὸ ὄνειρα.
- 19 Ἀσφαλῶς ὑπάρχουν καλόγεροι ποὺ φτιάχνουν ἐπὶ πληρωμῇ ἀκολουθίες, ἀρκεῖ νὰ τοὺς πῆς τὸ φῦλο τοῦ «ἁγίου» κι ἂν ἦταν κληρικὸς ἢ λαϊκὸς ἢ καλόγερος, ὑπάρχουν κι ἄλλοι καλόγεροι

πού φτιάχνουν ἐπὶ πληρωμῇ εἰκονίσματα, ἀρκεῖ νὰ τοὺς πῆς τὸ φύλο καὶ τὴν ἡλικία τοῦ ἁγίου, κι ἂν ἦταν κληρικός ἢ λαϊκός ἢ καλόγερος, καὶ κυρίως ἂν ἡ γενειάδα τοῦ ἦταν κοντὴ ἢ μακριά, ἢ τετράγωνη ἢ στρογγυλὴ ἢ μυτερὴ ἢ διχαλωτὴ. δὲν χρειάζεται νὰ τοῦ πάρουν μέτρα, οὔτε γίνεται πρόβα. ἔχω δὴ καὶ προκατασκευασμένες ἀκολουθίες «ἁγίων» (προκάτ), στὶς ὁποῖες ὁ ὕμνογράφος καλόγερος προσθέτει τὸ ὄνομα καὶ ὀυθμίζει τίς καταλήξεις (ἀρσενικὲς ἢ θηλυκὲς) μετὰ τὴν παραγγελία· σὺν τὰ ἐτοιματζίδικα κουστούμια, πού ὁ ῥάφτης τὰ προσαρμόζει λίγο κατὰ τὴ στιγμὴ τῆς ἀγορᾶς. ὑπάρχουν κι ἐργολάβοι πού ἐπὶ πληρωμῇ ἀσφαλῶς κι αὐτοὶ φτιάχνουν ναοὺς, τὴ δουλειὰ τους κάνουν ὅλοι καὶ τὸ ψωμάκι τους βγάζουν. ὁ αἰώνας αὐτὸς τῆς γενικῆς ἀποστασίας κι ἀπιστίας καὶ διαφθορᾶς καὶ σαπίλας ἔχει κι αὐτὸ τὸ βίτσι· φτιάχνει «ἁγίους»· αὐθαγιοποιεῖται κι αὐτοκολακεύεται. ἔτσι παρηγορεῖ καὶ φρεναπατάει τὸν διεστραμμένο ἑαυτὸ του.

- 20 Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά ἡ ἐκκλησία παρέλειψε ἢ ξέχασε νὰ συμπεριλάβῃ ἀνάμεσα στοὺς οὕτω πῶς λεγομένους «ἁγίους τῆς» 53 ἀπὸ τὰ 148 βιβλικὰ κι ἀποστολικά πρόσωπα, πού ὡς συνεργάτες τῶν ἀποστόλων θεμελίωσαν τὴν ἐκκλησία. κι αὐτὰ τὰ 53 ὄντως ἅγια καὶ ἱερὰ βιβλικὰ πρόσωπα, πού ἡ ἐκκλησία δὲν συμπεριέλαβε ποτὲ στὸ ἁγιολόγιό τῆς καὶ δὲν τὰ μνημονεύει ποτὲ μεταξὺ τῶν «ἁγίων τῆς», εἶναι τὰ ἀκόλουθα.

Αἰνέας	Λυδία (μέχρι τὸ 1972)
Ἀλέξανδρος (Μρ 69,6)	Λωῖς
Βαρτίμαιος	Μάλχος
Γάιος Μακεδών	Μαναὴν
Γάιος Δερβαῖος	Μαρία μήτηρ Μάρκου
Γάιος ξένος Παύλου	Μαριάμ (Ρω 29,6)
Γάιος βαπτισθεὶς ὑπὸ Παύλου	Μιχαῖας υἱὸς Ἰεμβλαὰ (Πα 61,12)
Γάιος παραλήπτης τῆς Γ' Ἰωάννου	Νεεμίας
Δάμαρις	Νηρεὺς
Δημήτριος (Χριστιανὸς)	Νικόλαος
Ἐπαφρᾶς	Περσίς
Ἐσδρας	Πόπλιος
Εὐνίκη	Ῥόδη
Εὐοδία	Σεκοῦνδος
Ζεβεδαῖος	Σίμων ἀδελφὸς Κυρίου
Ζοροβάβελ	Σίμων Κυρηναῖος
Θεόφιλος	Σίμων Βυρσεὺς
Ἰάϊρος	Σύζυγος

Ιάκωβος ὁ μικρὸς
 Ἰούστος Κορίνθιος
 Ἰωσήφ Ἀδελφὸς Κυρίου
 Ἰωσήφ Βαρθολαῖος ὁ Ἰούστος
 Κλαυδία
 Κρίσπος
 Λίνος
 Λούκιος Κυρηναῖος (Πξ 37,1)
 Λούκιος συγγενὴς Παύλου (Ρω 30,6)

Συμεὼν Νίγερ
 Συντύχη
 Σώπατρος
 Τίμαιος
 Τρύφαινα
 Τρυφῶσα
 Χλόη
 Χουζᾶς

21 Εἶναι 49 ἀποστολικά πρόσωπα τῆς Κ. Διαθήκης, ἀκριβῶς τὸ ἓνα τρίτο τοῦ συνόλου τῶν ἀποστολικῶν προσώπων, καὶ 4 προφῆτες καὶ συντάκτες τῆς Π. Διαθήκης! ἀπὸ τὰ 49 ἀποστολικά πρόσωπα ποὺ δὲν περιλαμβάνονται σὲ κανένα ἀγιολόγιο καὶ δὲν μνημονεύονται ποτὲ ἀπὸ τὴν ἐκκλησία ὡς ἅγιοι, μόνο ἡ Λυδία ἢ Θυατειρηνή (καὶ ὄχι βέβαια Λυδία ἢ Φιλιππησία, ὅπως τὴ λέει ἡ πατριαρχικὴ πρᾶξι ἀναγορεύσεως ἢ γραμμένη ἀπὸ μόλις τὸ 1972 «ἀναγορεύτηκε» ἁγία, ἐπειδὴ σκάλισα τὸ ζήτημα τὸ 1970. ἀπὸ τὴν οἰκογένεια Σίμων Κυρηναῖος καὶ ἀνώνυμη σύζυγός του καὶ δυὸ γιοὶ τους Ἀλέξανδρος καὶ Ροῦφος (Μρ 69,6· Ρω 29,16) μνημονεύεται ὡς ἅγιος μόνον ὁ Ροῦφος (8 Ἀπριλίου), οἱ δὲ ἄλλοι τρεῖς ὄχι· ἡ ἐκκλησία τοὺς ἀγνοεῖ. μνημονεύεται ὡς ἁγία μιὰ πολὺ μεταγενέστερη Τρύφαινα Κυζικηνή, ἀλλ' ὄχι ἡ ἀποστολικὴ Τρύφαινα ἢ Ρωμαία. μνημονεύεται κι ἐορτάζεται ὁ δολοφόνος τοῦ Ἰωάννου Χρυσοστόμου καὶ δεκάδων Χριστιανῶν ἀκροατῶν τοῦ Θεόφιλος Ἀλεξανδρείας, ἀλλ' ὄχι ὁ ἀποστολικὸς Θεόφιλος ὁ μαθητὴς τοῦ εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ καὶ παραλήπτης τοῦ Εὐαγγελίου του καὶ τῶν Πράξεων. μνημονεύονται ὡς ὅσοι 183 μοναχοί, ποὺ καλύπτουν 137 ἡμέρες τοῦ ἔτους, καὶ ἕξ φορὲς (14 καὶ 26 Ἰαν, 20 καὶ 23 Μαρτ, 1 καὶ 30 Σεπτ.) πλήθη μοναχῶν (τὸ Σεπτέμβριο 40 καὶ 32), ἐπειδὴ ἀπλῶς σκοτώθηκαν σὲ μάχες εἰσβολῆς καὶ λεηλασίης ἐμπολέμων καταστάσεων.

22 Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἦταν 10-15 χρόνια νεώτερος τῶν δώδεκα μαθητῶν τοῦ Κυρίου, οἱ μαθηταὶ τοῦ Παύλου, 10-30 χρόνια νεώτεροί του, ἦταν 25-45 χρόνια νεώτεροι τῶν δώδεκα καὶ τῶν ἑβδομήκοντα (Λκ 49-50). καὶ ὅμως ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τοῦ Παύλου ὅλοι σχεδόν, ὅσους ἡ ἐκκλησία περιέλαβε τέλος πάντων στὸ ἀγιολόγιό της, συγκαταλέγονται στοὺς ἑβδομήκοντα μαθητὰς τοῦ Κυρίου. τὸ ν' ἀποδοθῇ ἡ χοντροκοπιὰ αὐτῇ στὴν πραγματικὴ ἐκκλησία εἶναι σκέτη βλασφημία. κι ἐνῶ σήμερα ὅλοι

οί «ἀρμόδιοι» ψάχνουν νὰ βροῦν «ἀγίους», γιὰ νὰ τοὺς «ἀγιοποιήσουν», καὶ σκέφτονται ν' ἀγιοποιήσουν καὶ τὸν καπετὰν Μακρυγιάννη, ὁ ὅποιος στ' Απομνημονεύματά του βορίζει γραπτῶς τέσσερες φορὲς μὲ τὸ ῥῆμα γαμῶ, κι ἄλλοῦ ὡς δήμαρχος (πολιτάρχης) τῶν Ἀθηνῶν συμβουλεύει τοὺς νέους νὰ μὴ βιάζονται κόρες νοικοκυραίων, ἀλλὰ νὰ πηγαίνουν γιὰ σεξουαλικὴ ἐκτόνωση σὲ πόρνες καὶ σ' ὅσες «τὸ θέλουν ἀπὸ μόνες τους», ν' ἀγιοποιήσουν τὸν Παπαδιαμάντη μὲ τοὺς ἡδονοβλεπτικούς κι ἐφαψιακοὺς λυρισμούς του σὲ ὠρισμένα διηγήματά του καὶ μὲ τίς καταχρήσεις του, τσιγάρο κι ἄλκοολ, ἀπὸ τίς ὁποῖες πέθανε πρόωρα, ν' ἀγιοποιήσουν τὸν Κόντογλου, ὁ ὅποιος στὸ δημαρχεῖο Ἀθηνῶν ζωγράφησε ὁλόγυμνες θεές τῆς εἰδωλολατρίας καὶ σὲ φορητὸ πίνακά του τὴν Κλεοπάτρα νὰ δείχνη γυμνὴ τὸ αἰδοῖο τῆς, ποὺ αὐτὸς τῆς τὸ φιλοτέχνησε καὶ χτενισμένο ἔτσι, ὥστε νὰ φαίνεται ὡς κρατήρας ἡφαιστείου, καὶ στὸ βιβλίο του «Τὸ Αἰβαλὶ ἢ πατρίδα μου» (διήγημα «Οἱ ἀποκριὲς κι οἱ δώδεκα θεοί») γράφει μὲ ψευδολογικὴ καύχησι παραμυθᾷ ὅτι στὴν πατρίδα του ντύνονταν καρναβάλια ἄλλοι Δίας καὶ Ἥρα, ἄλλοι Ἄρης κι Ἀφροδίτη, κι ἄλλοι μὲ φάτσες ἄλλων θεῶν, ἐνῶ λέω οἱ «ἀρμόδιοι» ψάχνουν μὲ φανάρι νὰ βροῦν κανέναν τέτοιο «ἐθνικὸ ἄντρα» νὰ τὸν «ἀγιοποιήσουν» ντὲ καὶ καλά, κανεὶς ποτὲ δὲν σκέφτηκε νὰ εἰσηγηθῇ νὰ περιλάβῃ ἡ ἐκκλησία στὸ «ἀγιολόγιό της τὰ 53 μεγάλα βιβλικά προφητικά κι ἀποστολικά πρόσωπα, ποὺ θεμελίωσαν τὴν ἐκκλησία κι ἔγραψαν τὴν Ἀγία Γραφή! ἐκκλησιαστικὸ καθεστῶς ἀχρίστιανο καὶ τελείως ἀποχριστιανισμένο. μισοῦν τὴ Βίβλο καὶ τὴν ἀποστολικὴ ἱερὰ παράδοσι, καὶ τὴν ὑποκαθιστοῦν μὲ βλακώδεις κι ἀκάθαρτες λαογραφικὲς παραδόσεις, ἀπεχθάνονται τὸ Χριστὸ ὅσο οἱ χιλιασταὶ καὶ πασχίζουν νὰ στήσουν δική τους θρησκεία, στὴν ὁποία, ὅπως ἔχω διαπιστώσει, εὐελπιστοῦν ν' «ἀγιοποιηθοῦν» καὶ οἱ ἴδιοι. ἀρνήθηκαν τὸ Χριστὸ καὶ τὴ Διαθήκη του καὶ στράφηκαν στὸ νὰ λατρεύουν ἀλλήλους.

23 Στὴν ὀρθόδοξη ἐκκλησία δὲν ὑπάρχει μέχρι σήμερα ἀγιολόγιο, ἐπίσημος δηλαδὴ πίνακας «ἀγιολογημένων ἀγίων» μὲ ἡμερομηνία μνήμης, ἀπολυτίκιο, εἰκόνισμα, ναό, κι ἐνδεχομένως ἄλιωτο ἢ μυρωδάτο λείψανο. εὐτυχῶς. ἡ ἀπουσία αὐτῆ εἶναι κατάλοιπο ἀρχαίας πραγματικῆς ὀρθοδοξίας. οἱ λεγόμενοι «ἅγιοι», οἱ ἀγιολογημένοι, φαίνονται σὲ μερικοὺς ἀνεπισήμους καταλόγους μὴ πλήρεις καὶ μὴ συμφώνους.

1. Μηναιᾶ λειτουργικὰ (ὑποσημειωμένες μὲ ψιλὰ γράμματα προσθῆκες γραφῶν καὶ τυπογραφῶν).

2. Ωρολόγιον· στήν πραγματικότητα σύνοψι τῶν προσθηκῶν τῶν Μηναιῶν συνημμένη στ' Ωρολόγιον ὡς Β' μέρος.
3. Συμεῶν Λογοθέτου, Βίοι ἁγίων (PG 114-116).
4. Τυπικὸ Ἡμερολόγιο (τὸ Α' ἡμῖσι τῶν Διπτύχων)· στήν πραγματικότητα ἐράνισμα ἀπὸ τὰ Μηναιῶ.
5. Νικοδήμου Ἀγιορείτου Συναξαριστής (ἐκδ. 1819).
6. Ἠθικὴ καὶ Θρησκευτικὴ ἐγκυκλοπαίδεια (1962-1968).
7. Νικοδήμου Ἀγιορείτου Νέον μαρτυρολόγιον (γιά τοὺς ἐπὶ τουρκοκρατίας νεομάρτυρες).
8. Σωφρονίου Εὐστρατιάδου, Ἀγιολόγιον.
9. Διάφορα πρόχειρα ἐορτολόγια ἄλλων ιδιωτῶν.
10. Διάφορα ἐγγραφα σὲ ἀρχεῖα ἐπισκοπῶν.

24 Τὸ 1851 ἡ Δανέζα προτεστάντισσα Χριστιάννα Λύτ, ποὺ ζοῦσε στήν Ἑλλάδα, ἡ γυναῖκα τοῦ πάστωρος τῆς βασιλίσσης Ἀμαλίας, στήν ἐγγραφὴ τῆς 23-5-1851 τοῦ Ἡμερολογίου τῆς (ἐκδ. Ἑρμῆς, τόμ. «Ἀρμενίζοντας», σελ. 229), γράφει ὅτι, ὅταν ὁ ὀρθόδοξος ἱερεὺς τῆς Σκιάθου παπα - Χρῆστος ἄκουσε τὸ ἑλληνικὸ ὄνομα τῆς κόρης τῆς Δάμαρις, δὲν πείθονταν μὲ κανέναν τρόπο ὅτι εἶναι ὄνομα χριστιανικὸ καὶ βιβλικὸ κι ὅτι ἀναφέρεται ὡς μαθήτρια τοῦ ἀποστόλου Παύλου στὶς Πράξεις (55,21)· δὲν τὸ πίστευε, καὶ ὑποστήριζε ὅτι στὴ δική του Βίβλο τέτοιο ὄνομα δὲν ὑπάρχει. ἐπειδὴ ὁμως στήν πραγματικότητα δὲν εἶχε Βίβλο, ἔψαχναν νὰ βροῦν Βίβλο στὸ σπίτι τοῦ προτεστάντου Βαυαροῦ γιатρου τῆς Σκιάθου W. Wild, τὸν ὁποῖο ἀναφέρει πολλές φορές μετὰ μισὸν αἰῶνα κι ὁ μεταγενέστερος Παπαδιαμάντης (1851-1911) τόσο σὲ διήγημά του (Βαρδιάνος στὰ σπόρκα, 1893) ὅσο καὶ σὲ ἄρθρο του (Νεκρολογία τοῦ Γουλιέλμου Βίλδ, 1899). ἀλλὰ καὶ πάλι ὁ παπα - Χρῆστος δὲν εἶχε ἐμπιστοσύνη στήν «αἵρετικὴ Βίβλο» τῶν προτεστάντῶν συνομιλητῶν του, ἐπειδὴ δὲν ἤξερε ὅτι τότε ὀλόκληρη τῇ Βίβλο οἱ ὀρθόδοξοι τὴν ἀνατύπωναν ἀπὸ προτεστάντικὲς ἐκδόσεις. (σήμερα, μετὰ τὸ 1904, ἡ ὀρθόδοξη ἐκκλησία ἀνατύπωνε ἀπὸ τοὺς προτεστάντες μόνο τὴν Π. Διαθήκη). κι ἀπὸ προπέρουσι διαβάζει ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὴν ἀπὸ τὴν ἐκδοσί μου (Θεσσαλονίκη 2020), ποὺ ἔκανα ἀπὸ ἀρχαῖα χειρόγραφα. ἀπ' ὅ,τι καταλαβαίνω ὁμως ἐγώ, πρᾶγμα ποὺ δὲν τὸ εἶχαν καταλάβει τότε οὔτε ὁ Σκιαθίτης παπα - Χρῆστος οὔτε ἡ Δανέζα προτεστάντισσα, ὁ παπα - Χρῆστος θυμόταν ἀμυδρῶς ὅτι ἡ Δάμαρις δὲν ὑπῆρχε στὰ πενιχρὰ ἀγιολόγια τοῦ Ωρολογίου καὶ τῶν Μηναιῶν, ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἡ ἐκκλησία ἔκανε τὸ λάθος νὰ μὴ συμπεριλάβῃ στοὺς «ἁγίους» τῆς τὰ προειρημένα 53 βιβλικὰ κι ἀποστολικά πρόσωπα, κι ὄχι

ὅτι δὲν ὑπῆρχε στὴ Βίβλο του τὴν ὀρθόδοξη. Βίβλο ὁ παπα - Χρῆστος ἔλεγε τ' Ὁρολόγιον καὶ τὰ Μηναῖα, ἡ δὲ Χ. Λὺτ αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἀντιληφτῇ. εἶναι λοιπὸν ἀμφίβολο ἂν ὁ παπα - Χρῆστος ἤξερε τὴν ὑπαρξὶ τῆς Βίβλου ἢ ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον ποὺ ἔλεγε στὴν ἐκκλησίᾳ εἶναι Βίβλος, παρ' ὅλο ποὺ κάθε Κυριακὴ πρὸ τῶν Χριστουγέννων διάβαζε Βίβλος γενέσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ υἱοῦ Δαυὶδ υἱοῦ Ἀβραάμ (ΜΘ 1,1). προφανῶς ὁ παπα - Χρῆστος δὲν μποροῦσε νὰ ξεχωρίσῃ τὸ Εὐαγγέλιον ἀπὸ τ' Ὁρολόγιον καὶ τὰ Μηναῖα. καὶ ἡ προτεστάντισσα ἦταν γεμάτη κακεντρέχεια ἐπεὶδὴ ὁ ὀρθόδοξος εἶχε μεσάνυχτα.

25 Ἐνα παρόμοιο περιστατικὸ μού συνέβη κι ἐμένα περίπου στὰ χρόνια 1975-80, ὅταν ἦμουν κατηχητὴς τῶν ἐφήβων τοῦ λυκείου σ' ἓνα ναὸ τῆς Θεσσαλονίκης. ἐμφανίστηκε ἓνας θρασὺς καὶ ἀναιδὴς ὀρθόδοξος ἄθεος, ποὺ ἤθελε νὰ βαπτίσῃ τὸ βρέφος του καὶ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ ὄνομα Λίνος. ὁ παπᾶς, ἓνας σεμνὸς κι εὐλαβὴς ἄνθρωπος καὶ πτυχιούχος τῆς θεολογίας, ἀρνοῦνταν νὰ δώσῃ στὸ παιδί αὐτὸ τὸ ὄνομα, διότι, ὅπως ἔλεγε, δὲν ὑπάρχει στὸ ἀγιολόγιο, δὲν ὑπάρχει τέτοιος «ἅγιος» τῆς ἐκκλησίας. (οἱ ἱερεῖς μας, ἂν τοὺς ζητηθῇ νὰ βάλουν τὸ ὄνομα Ἀλφρέδος ἢ Ἀλίκη, ἔχουν ἀντίρρηση, ἐπεὶδὴ δὲν τὸ βρίσκουν στὸ ἀγιολόγιο, ἂν ὅμως κανεῖς βάζῃ τὰ ὀνόματα τῶν εἰδωλολατρικῶν θεῶν Ἀθηνᾶ Ἀφροδίτῃ Ἀρτεμῖς Δήμητρα Καλυψὼ ποὺ μέχρι τὸ 1835 ἦταν στὴν Ἑλλάδα ἄγνωστα ὡς ὀνόματα ἀνθρώπων, καὶ μόνον ἀπὸ τότε τὰ εἰσήγαγαν κάποιοι παγανιστὰι ψευτολόγιοι, ἢ ἂν βάζῃ τὰ ὀνόματα Σουλτάνα Ζωγραφένια Γαρουφαλῖα καὶ Κανελλίτσα, δὲν ἔχουν καμμιά ἀντίρρηση καὶ δὲν ψάχνουν τὸ ἀγιολόγιο, ὅπως δὲν θὰ τὸ ἔψαχναν καὶ γιὰ τὰ ὀνόματα Γιάννης καὶ Μαρία. ἰερὰ παράδοσι, σοῦ λέει! ὀνόματα θεῶν δὲν ἔβαζαν σὲ ἀνθρώπους ποτέ τους οὔτε οἱ εἰδωλολάτρεις ἀρχαῖοι Ἕλληνες. μόνον οἱ Χριστιανοὶ παπαῖδες τὰ βάζουν). ὁ ἄθεος ἄρχισε νὰ ὠρύεται καὶ νὰ χειρονομῇ ἀσεβέστατα, ἐπιμένοντας ὅτι ὑπάρχει ἅγιος Λίνος. ἔκανε τόση φασαρία, ποὺ ἀναστάτωσε τὸ κατηχητικὸ μου. ὅπως διαπίστωσα μετὰ ἀπὸ λίγο, ὁ ἱερεὺς ἐννοοῦσε τὸ ὄνομα ὡς Λίνος, ὑποκοριστικὸ τοῦ ὑποθετικοῦ Πασχαλίνος, ἢ καὶ ὡς Λήνος, ὑποκοριστικὸ τοῦ ἐπίσης ὑποθετικοῦ Μαγδαλῆνος, κι ἐπέμενε κι ὅτι κατὰ τὴ βάπτισι πρέπει τὸ ὄνομα νὰ λεχθῇ ἀκέραιο, καὶ ὄχι διάφορα ὑποκοριστικά. καὶ πράγματι δὲν μπορεῖ νὰ πῇ κανεῖς στὴ βάπτισι Νοῦλα Ροῦλα Σοῦλα Τοῦλα Φοῦλα, ἀλλὰ Ἄννα Θεοδώρα Ἀθανασία Δήμητρα Σοφία, οὔτε Γάκης Λάκης Μάκης Σάκης Τάκης, ἀλλὰ Γεώργιος Βασίλειος Θωμᾶς Ἀθανάσιος Χρῆστος. ὁ ἄθεος ἄρχισε νὰ μουντζώνῃ τὸν παπᾶ καὶ νὰ ἐπιμένῃ ὅτι Λίνος

είναι τὸ ἀκέραιο ὄνομα κι ὅτι «ἔχει ἅγιο», κι ὁ παπᾶς ἔμενε ἀνυποχώρητος, ἐπιμένοντας ὅτι ἅγιος Λίνος δὲν ὑπάρχει. ἐγὼ πα-
ρακολουθοῦσα ἀνάστατος ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ γυναικωνίτη, ὅπου
ἔκανα τὸ κατηχητικό μου καὶ κυριολεκτικὰ δαγκώθηκα γιὰ τὴν
ἄγνοια τοῦ παπᾶ, γιὰ τὴν ἀναίδεια τοῦ ἀθεοῦ, γιὰ τὸ ἀνεύρετο
τοῦ ὀνόματος Λίνος στὸ ἁγιολόγιο, καὶ γιὰ τὸ ὅτι ὁ παπᾶς δὲν
εἶχε τὴν ἐξουσία νὰ τοῦ πῇ «Φύγε ἀπὸ μπροστά μου, τέτοιος ποῦ
εἶσαι, δὲν ἀποτελεῖς γιὰ τὴν ἐκκλησία ἐγγύησι, ὥστε νὰ βαπτίσῃ
ἡ ἐκκλησία τὸ παιδί σου κατ' ἐξαίρεσι σὲ βρεφικὴ ἡλικία, ἀλλ'
ὅταν μεγαλώσῃ, νὰ ἔρθῃ νὰ βαπτιστῇ μόνο του, διότι ἐσύ εἶσαι
ἀφερέγγυος». κάποια στιγμή ἐγινε ἐκεῖνο ποῦ εὐχόμουν μέσα
μου· ὁ παπᾶς λέγοντας στὸν ἄθεο «Περίμενε λίγο, θὰ κυττάξω
πάλι», ἀνέβηκε στὸ γυναικωνίτη καὶ μὲ ρώτησε· «Υπάρχει ἅγιος
Λίνος;». τοῦ εἶπα «Ναί», καὶ μοῦ εἶπε ἐκπληκτος «Μὴ μοῦ πῆς!».
τοῦ λέω· «Ἀποστολικὸς ἄντρας, συνεργάτης τοῦ ἀποστόλου
Παύλου, θεμελιωτὴς τῆς ἐκκλησίας τῆς Ρώμης, διάσημο βιβλικό
πρόσωπο, ὁ ἄντρας τὸν ὁποῖο ἀναφέρει γιὰ τελευταία φορὰ ὁ
Παῦλος, πρὶν ἐκτελεστή», καὶ τοῦ ἔδειξα στὴν Κ. Διαθήκη μου
τὸ ὄνομα στὴ Β' Πρὸς Τιμόθεον Ἐπιστολή (11,4). ἔμεινε ἀναυδος.
ἐπειτα κατέβηκε κάτω καὶ ζητώντας ταπεινὰ συγγνώμην ἀπὸ
τὸν ἄθεο, τοῦ εἶπε ὅτι «Τὸ βρήκα τὸ ὄνομα». κι ὁ ἄθεος ἐκτραχύν-
θηκε τόσο πολὺ, ποῦ ἄρχισε νὰ τὸν κατεξευτελίξῃ μέσα στὸ ναὸ
καὶ νὰ τὸν προσφωνῇ «Ρὲ παπᾶ». ἐπειδὴ ὅλ' αὐτὰ τὰ ἄκουγαν
καὶ τὰ παιδιά τοῦ κατηχητικοῦ μου, στενοχωρήθηκα πάρα πολὺ.
τὸν Λίνον ὡς ἅγιο τὸν ἀγνοεῖ καὶ ἡ ὀρθόδοξη ἐκκλησία. ἡ δὲ βι-
βλικὴ περιοχὴ, στὴν ὁποία ἀναφέρεται, δὲν ἀνήκει στὸ 14% τῆς
Κ. Διαθήκης ποῦ διαβάζεται στὸ λαὸ ἐπ' ἐκκλησίας ὡς Ἀπόστο-
λικὴ παράδοσι, ἐκεῖ στὸ 14% μᾶς κατάντησε ἡ «σοφὴ λειτουρ-
γικὴ παράδοσι», τὴν ὁποία πολλοὶ ταυτίζουν μὲ τὴν ἀποστολική
ἱερὰ παράδοσι. καὶ στοὺς ναοὺς σχεδὸν ποτὲ δὲν ἀνευρίσκεται
ἡ Κ. Διαθήκη ὁλόκληρη· οὔτε ἡ Παλαιὰ βέβαια πολλῶ μᾶλλον.
Εὐαγγέλιον τοῦ παπᾶ καὶ ὁ Ἀπόστολος τοῦ ψάλτη. κάποτε, ποῦ
ἐξήταζα γραπτὰ τριτοετῶν φοιτητῶν θεολογικῆς σχολῆς, στὸ
κατ' ἀνάγκην ἀπλὸ ἐρώτημα «Πόσα εἶναι τὰ Εὐαγγέλια», ἓνας
φοιτητὴς παπᾶς ἔδινε τὴν ἀπάντησι «Δώδεκα».

26 Τὸ 1970 εἶχα παρατηρήσει τὴν ἀπουσία τῶν πολλῶν βιβλι-
κῶν προσώπων καὶ θεμελιωτῶν τῆς ἐκκλησίας ἀπὸ τὸ περιβό-
ητο ἁγιολόγιό της. καὶ κάποτε ποῦ ἐγινε συζήτησι γιὰ τὴ Λυδία
(Πξ 50,5), εἶπα στὸν πνευματικό μου προϊστάμενο Αὐγουστῖνο
Καντιώτη, τὸν ἐπίσκοπο Φλωρίνης, ὅτι ἡ Λυδία δὲν περιλαμβά-

νεται στοὺς «ἀ-
μνημονεύεται τ
ἐξεπλάγη. ἐπει
ἐπίσκοπος Φύ
στὸ πατριαρχ
ἀναγορεύση
ἡ γιὰ εὐοδια
κὴ συνοδική
«ἁγίου» φου
κι ὁ «ἅγιος»
ῥιλλος εἶνα
λόγιο τῆς ὁ

27 Οἱ παλ
σία τοῦ Χρ
οἱ νεοημε
ἡμερῶν, ὁ
ἡ τὴ δέχτ
τοῦ πατε
γώτερες
μὲ τὴν τ
πας Ρώ
στὴ λα
βλημα
καθιε
ἔδοσα
σταυρ
οἱ οὐ
σ' ἄλ
οἱ ντ
Ἅγι
ραδ

28 μὲ
ἀγ
δι
ἐκ

29 «

νεται στους «αγιοποιημένους αγίους» της εκκλησίας και δεν μνημονεύεται ποτέ από την εκκλησία ως «αγία». Ο άνθρωπος εξέπλāγη. Έπειτα τὸ ἔκανε ζήτημα στὴν ἱεραρχία· ἔπειτα ὁ τότε ἐπίσκοπος Φιλίππων (Καβάλας) ἔκανε τὶς δέουσες ἐνέργειες στὸ πατριαρχεῖο· καὶ τὸ οἰκουμενικὸ πατριαρχεῖο ἐσπεύσε ν' ἀναγορεύσῃ τὴ Λυδία «αγία», χωρὶς νὰ ὡστήσῃ γιὰ θαύματα ἢ γιὰ εὐοδίαστὰ ἢ ἀλίστα λείψανα· στίς 2-10-1972 (πατριαρχικὴ συνοδικὴ πράξι 271/1972). 1920 χρόνια μετὰ τὴ βίωσί της, οἱ «ἅγιοι» φουμαδόροι Νικόλαος Πλανᾶς καὶ Νεκτάριος Κεφαλᾶς κι ὁ «ἅγιος» καθαιρέτης καὶ δολοφόνος τοῦ Χρυσοστόμου Κύριλλος εἶναι ὡς «ἅγιοι» ἀρχαιότεροὶ τῆς στὴν ἐπετηρίδα - αγιο-

27 Οἱ παλαιοημερολογίτες, πού τὸ 1924 ξέσχισαν τὴν ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ μὲ τὸ ἀρχικὸ αἰτιολογικὸ ὅτι τὴ χρονιά ἐκεῖνη οἱ νεοημερολογίτες παρέλειψαν νὰ ἐορτάσουν 120 αγίους 13 ἡμερῶν, σήμερα ἡ δὲν ἐορτάζουν ἀκόμη τὴν αγία Λυδία ποτέ, ἢ τὴ δέχτηκαν ὡς αγία ἀπὸ τὴ νεοημερολογίτικη ἱερά σύνοδο τοῦ πατριαρχείου καὶ τὴν ἐώρτασαν τοῦλάχιστο 10 χρονιές λιγώτερες ἀπὸ μᾶς. ἀλίμονό τους! κι ἐνῶ δὲν δέχονται τὸ ἄσχετο μὲ τὴν πίστι νέο ἡμερολόγιο, ἐπειδὴ τὸ ἐφήρμοσε πρῶτος ὁ πάπας Ρώμης Γρηγόριος ΙΓ' τὸ 1582, δέχονται καὶ χρησιμοποιοῦν στὴ λατρεία ὡς ἄμεσο ἐργαλεῖο καὶ κοντέρ προσευχῆς καὶ ἔμβλημα πνευματικότητος τὸ ἀπὸ τὸν ἴδιο πάπα τὴν ἴδια χρονιά καθιερωμένο βουδδιστικὸ κομποσχοίνι, τὸ ὁποῖο οἱ βουδδισταὶ ἔδοσαν στοὺς μωαμεθανούς, οἱ μωαμεθανοὶ στοὺς παπικοὺς σταυροφόρους Φράγκους, οἱ σταυροφόροι στὸν πάπα Ρώμης, οἱ οὐνίτες τοῦ πάπα Ρώμης στὴ Βενετοκρατούμενη Κρήτη καὶ σ' ἄλλα Βενετοκρατούμενα νησιὰ τοῦ Αἰγαίου καὶ τοῦ Ἰονίου, οἱ νησιῶτες στὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅταν ἔγιναν ἐκεῖ μοναχοί, καὶ οἱ Ἀγιορεῖτες σ' ὅλη τὴν ὀρθοδοξία. ἔχονται ἀπρὶξ τῶν «ιερῶν παραδόσεων» κι αὐτοὶ καὶ οἱ παλαιοημερολογίτες.

28 Ἀμαρτωλὴ λοιπὸν καὶ κακόδοξη ἡ ὑπόθεσι τῆς ἀντίθετης μὲ τὴν Κ. Διαθήκη καὶ τὴν ἀποστολικὴ παράδοσι ἰδιαίτερης αγιοποιήσεως, ἡ ὁποία ἔχει ὡς ἀφετηρία μὲν τὴν πεισματικὴ δικαίωσι μιᾶς δολοφονίας, δολοφονίας ἐνὸς μεγάλου αγίου τῆς ἐκκλησίας, ὡς κατάντημα δὲ τὴ σημερινὴ ἀτασθαλία.

29 Ὅσο γιὰ τὴν ἐπιπρόσθετη ἐπινόησι τῆς ἀναγορεύσεως τῶν «αγίων» ἀπὸ τὸν πάπα τῆς Ρώμης κατὰ τὸν ΙΓ' αἰῶνα, ἔγινε πρῶτον μὲν γιὰ νὰ δείξῃ ὁ πάπας ἐκεῖνος ὅτι στὴν ἐκκλησία τὰ πάντα ἐξαρτῶνται ἀπ' αὐτὸν (τὸν διαβολεμένο), ἀκόμη καὶ τὸ ποιὸς εἶναι στοὺς οὐρανούς «ἅγιος» καὶ ὄχι δευτέρας ταχύτη-

τος άπλως σεσωσμένος, και δεύτερον και πρακτικώτερο, για να ξέρη πόσοι και ποιοί είναι οι «άγιοι», από τους οποίους μπορεί ν' αποβουτυρώνη αυτός την «πλεονάζουσα αξιομισθία» των καλών τους πράξεων και να την πουλάη σε χήρες κολασμένων στο καθαρτήριο πυρ του, για να τους μεταθέτη επί χρήμασι στον παράδεισό του. ακριβέστερα το ΙΓ' αιώνα οι παπικοί έκτιζαν στη Ρώμη το κατά την προχριστιανική παράδοση των Ρωμαίων πάνθεο των παπών, το παποστάσιο, το οποίο εκείνοι όνομάζουν «ναό του άγιου Πέτρου», επειδή έννοούν ως πρώτο άλχημικό πάπα Ρώμης τον άπόστολο Πέτρο, ενώ δεν είναι τίποτα πέρα από «ναός των άγιών κι αποθεωμένων παπών». ή αποθέωσις ή, όπως τη λέει έλληνιστί μάλιστα ο Σενέκας, αποκολοκύνθωσις, των Ρωμαίων αυτοκρατόρων και παπών, δηλαδή ή ένταξι τους στο πάνθεον ή παποστάσιον, είναι, όπως είπα, θεσμός καθαρώς ειδωλολατρικός. τους χρειάζονταν λοιπόν πολλά χρήματα τόσο για το παποστάσιο όσο και για τη λοιπή χλιδή και σπατάλη των κιναιδών του Βατικανού. κι αφού έγδαραν επί πολλά χρόνια όλη την Εύρώπη, και πάλι τα χρήματα δεν τους έφταναν (πυρ θάλασσα και κιναιδος δεν χορταίνουν ποτέ), σκέφτηκαν να μαζέψουν όλες τις «περίσσιες αξιομισθίες» των ιδιαίτερας λεγομένων «άγιών», οι όποιες ήταν ιδιοκτησία του πάπα Ρώμης, και να τις έμπορευτούν, βγάζοντας μ' αυτές κολασμένους από το καθαρτήριο τους, πουλώντας δε συνάμα και προληπτικά συγχωροχάρτια σε ζωντανούς, που ήθελαν να έχουν προκαταβολικώς το προνόμιο ν' άμαρτάνουν, χωρίς να κινδυνεύουν να κολαστούν. κι όπως ένας κτηματίας, πριν αρχίση να πουλάη ακίνητα, καταρτίζει το κτηματολόγιό του, έκαναν κι ο πάπας με τους παπικούς του ένα τέτοιο άγιολόγιο. κι έτσι προέκυψαν οι αναγορεύσεις «άγιών», βλάσφημη κι άργυρολογική πλάνη δηλαδή είναι ή καταβολή του έθνους της αναγορεύσεως «άγιών», ανατριχιαστική παπική βλασφημία και βουλιμία.

30 Μέχρι τον ΙΗ' αιώνα ή αναγόρευσι «άγιών» ήταν μόδα άγνωστη στην έκκλησία. τότε μιμηθήκαμε τον πριν από δυο αιώνες πάπα της Ρώμης και τους παπικούς του. στη μία εκκλησία, την όρθόδοξη, από τον Ε' μέχρι τον ΙΗ' αιώνα οι ιδιαίτερας λεγόμενοι «άγιοι» άπλως φημίζονταν ως τέτοιοι στο λαό, μόνο στα δικά τους κλίματα κατ' αρχάς, κι έν τέλει σιγά σιγά και σιωπηρώς σ' ολόκληρη την εκκλησία. και βαθμηδόν, ανάλογα με το σχηματισμό των έορτών και των Μηναιών, περνιούνταν και στα Μηναια. έπειτα, μετά το Ι' αιώνα μία σύνοψι των Μηναιών έπι-

συνάφθηκε στο ήδη προκύψαν αποκλειστικώς μοναχικό βιβλίο Ωρολόγιον. αἱ Ωραι εἶναι ἀκολουθίαι ἀποκλειστικώς μοναχικές· οἱ ἐργαζόμενοι μὴ μοναχοὶ τῇ νύχτᾳ κοιμούνται, ἐπειδὴ ὅλη τὴν κοιμηθῶν τὴν ἡμέρα, οὔτε ἔχουν ἀυπνίες τῇ νύχτᾳ, ἀλλὰ καὶ τὰ Μηναιᾶ εἶναι βιβλία ἀποκλειστικώς μοναχικά, οἱ μοναχοὶ μόνο ἤθελαν συχνὰς ἐορτὰς «ἀγίων», γιὰ νὰ φᾶν καὶ νὰ πινῶν λίγο πρὸ ἀνθρώπινα. οἱ μὴ μοναχοὶ καὶ χωρὶς ἐορτὰς –ἀφοῦ ἐπρεπε νὰ ἐργάζωνται ἐξ ἡμέρας τὴν ἐβδομάδα γιὰ τὸ ψωμί τους, ποὺ δὲν τοὺς τὸ ἐξασφάλιζε κανένα μοναστήρι– ἔτρωγαν ἀνθρώπινα καὶ ἐλαίου, γιὰ νὰ φᾶν ἀνθρώπινα. τὸν ΙΑ' αἰῶνα ὁ συνταξιούχος πρωθυπουργὸς (λογοθέτης) Συμεὼν ὁ Λογοθέτης περισυνέλεξε πληροφορίες γιὰ «ἀγίους» καὶ συνέταξε τὸ ἀρχαιότερο γενικὸ ἀγιολόγιο καὶ γιὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ τελευταίου λέξι τῆς πληρότητος (PG 114-116). ἀπ' ὅλα τὰ κατὰ τόπους Μηναιᾶ ἢ ἀγιολόγια τῶν μοναστηριῶν συνέλεξε 180 «ἀγίους», ποὺ καλύπτουν 114 ἡμέρες τοῦ ἔτους. ἔτσι τὸ συσσίτιο τῶν μοναχῶν βελτιώθηκε ἱκανοποιητικὰ, ἀφοῦ περίπου μία στίς τρεῖς ἡμέρες μπορούσαν νὰ λαδώνουν τὸν οἰσοφάγο τους.

31 Τὸ ΙΗ' αἰῶνα, λίγο μετὰ τὴν ἀπομίμησι τῆς ἀναγορεύσεως «ἀγίων» ἐκ μέρους τῶν ὀρθοδόξων, συνέταξε ὁ Νικόδημος Καλλιβούρτσος ἢ Ἀγιορείτης τὸ Συναξαριστὴ τοῦ (ἐκδόθηκε τὸ 1819), ὅπου συμπεριέλαβε φιλοτίμως χιλιάδες «ἀγίων» ποὺ κάλυπταν ὅλο τὸ ἔτος, καὶ ὑπερχειλίζοντας, ἀκόμη καὶ κατὰ τὴν 29 Φεβρουαρίου· θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἐπὶ τέλους οἱ μοναχοὶ θὰ ἔτρωγαν ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μὲ καθημερινὴ πλέον κατάλυσιν οἴνου καὶ ἐλαίου, ἀλλὰ τὴν τέτοια «πονηριά» τοὺς ἐπάταξαν οἱ ἀγιώτατοι ἡγούμενοι, ξεχωρίζοντας τοὺς «ἀγίους» σ' ἐκείνους ποὺ «τρῶνε λάδι» καὶ σ' ἐκείνους ποὺ «δὲν τρῶνε λάδι». διαβαθμίζονται καὶ οἱ «ἅγιοι»· μέχρι ποὺ ὑπάρχουν καὶ μάρτυρες καὶ μεγαλομάρτυρες! μανία διαβαθμίσεων. ἔτσι καὶ τὸν Ε' αἰῶνα ξεχώρισαν τοὺς συνειδητοὺς καὶ σωζομένους Χριστιανούς σὲ ἀπλῶς «σωζομένους» καὶ σὲ «ἀγίους»· ἔτσι μετὰ τὸ ΙΑ' καὶ ΙΘ' αἰῶνος καὶ τοὺς «ἀγίους» τοὺς ξεχώρισαν σὲ «λαδεροὺς» καὶ «ἀλάδωτους». οἱ δὲ «ἀλάδωτοι ἅγιοι» δὲν λαδώνονται μὲ τίποτε. κι ὁ ἀθεόφοβος πάπας Ῥώμης ξεχώρισε καὶ τοὺς ἀπλῶς «σωζομένους» Χριστιανούς σὲ «δωρεὰν σωζομένους» καὶ «δι' ἐξαγορᾶς σωζομένους». Οὗτοί εἰσιν οἱ ἀποδιορίζοντες, ψυχικοί, πνεῦμα μὴ ἔχοντες (Ιδ 3,6).

32 Αὐτὴ ἡ ὑπόθεσι τῶν ἰδιαιτέρων «ἀγίων» καὶ τῶν ἀγιοποιήσε-

μη
σου-
ρά-
τω-
τοί
ναι
οἱς
τὸ
ς,
δ-
ἐ

μη
σου-
ρά-
τω-
τοί
ναι
οἱς
τὸ
ς,
δ-
ἐ

μη
σου-
ρά-
τω-
τοί
ναι
οἱς
τὸ
ς,
δ-
ἐ

μη
σου-
ρά-
τω-
τοί
ναι
οἱς
τὸ
ς,
δ-
ἐ

μη
σου-
ρά-
τω-
τοί
ναι
οἱς
τὸ
ς,
δ-
ἐ

1. *Thymus*
 2. *Thymus*
 3. *Thymus*
 4. *Thymus*
 5. *Thymus*
 6. *Thymus*
 7. *Thymus*
 8. *Thymus*
 9. *Thymus*
 10. *Thymus*
 11. *Thymus*
 12. *Thymus*
 13. *Thymus*
 14. *Thymus*
 15. *Thymus*
 16. *Thymus*
 17. *Thymus*
 18. *Thymus*
 19. *Thymus*
 20. *Thymus*
 21. *Thymus*
 22. *Thymus*
 23. *Thymus*
 24. *Thymus*
 25. *Thymus*
 26. *Thymus*
 27. *Thymus*
 28. *Thymus*
 29. *Thymus*
 30. *Thymus*
 31. *Thymus*
 32. *Thymus*
 33. *Thymus*
 34. *Thymus*
 35. *Thymus*
 36. *Thymus*
 37. *Thymus*
 38. *Thymus*
 39. *Thymus*
 40. *Thymus*
 41. *Thymus*
 42. *Thymus*
 43. *Thymus*
 44. *Thymus*
 45. *Thymus*
 46. *Thymus*
 47. *Thymus*
 48. *Thymus*
 49. *Thymus*
 50. *Thymus*
 51. *Thymus*
 52. *Thymus*
 53. *Thymus*
 54. *Thymus*
 55. *Thymus*
 56. *Thymus*
 57. *Thymus*
 58. *Thymus*
 59. *Thymus*
 60. *Thymus*
 61. *Thymus*
 62. *Thymus*
 63. *Thymus*
 64. *Thymus*
 65. *Thymus*
 66. *Thymus*
 67. *Thymus*
 68. *Thymus*
 69. *Thymus*
 70. *Thymus*
 71. *Thymus*
 72. *Thymus*
 73. *Thymus*
 74. *Thymus*
 75. *Thymus*
 76. *Thymus*
 77. *Thymus*
 78. *Thymus*
 79. *Thymus*
 80. *Thymus*
 81. *Thymus*
 82. *Thymus*
 83. *Thymus*
 84. *Thymus*
 85. *Thymus*
 86. *Thymus*
 87. *Thymus*
 88. *Thymus*
 89. *Thymus*
 90. *Thymus*
 91. *Thymus*
 92. *Thymus*
 93. *Thymus*
 94. *Thymus*
 95. *Thymus*
 96. *Thymus*
 97. *Thymus*
 98. *Thymus*
 99. *Thymus*
 100. *Thymus*

β'. Μανία αγιοποιήσεων

Εσχάτως κάθε κολασμένος ή ακόλαστος φιλοτιμείται και φιλοδοξεῖ και κάνει κουμάντο να προτείνει για αγιοποιήσει διαφόρους τύπους, όχι μόνο για να πετύχει να έχει μετά το θάνατό του μια καλή θέσι στον παράδεισο, αλλά και για να διαφεντευτεί στην πολιτογράφηση στον παράδεισο και στο ποιοί θα μπαίνουν σ' αυτόν και με ποιές έκτακτες τιμές και ταξικές διακρίσεις. Ο κάθε χάχας γίνεται και πάπας.

Όταν δὲ κάποιοι τύποι πεπτωκότες ἀπὸ τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ ζωῆς καὶ πρακτικῆς τρελλαίνονται γιὰ τὴν ἐσωτερικὴν τους ἀπελπιστικὴν κατάστασι, ἀλλὰ δὲν ἐννοοῦν νὰ μετανοήσουν, ἀρχίζουν νὰ πιστεύουν στὴ χίμαιρα ὅτι, ἂν κατορθώσουν νὰ συμβάλουν στὴν ἀγιοποίησι κάποιου, γιὰ τὸν ὁποῖο μυρίζονται ὅτι παραχωροῦσε στοὺς τέτοιους ἀσυλία ἀκολασίας, τότε ἐκεῖνος ὁ ταλαίπωρος καὶ κολασμένος, θὰ τοὺς σώσῃ! νιώθουν σὰ νὰ προωθοῦν κάποιον ὁμοϊδεάτη καὶ συνένοχο «συναγωνιστὴ» καὶ «σύντροφο» σὲ θέσι βουλευτοῦ ἢ ὑπουργοῦ, γιὰ νὰ ἔχουν τ' ἀνταποδοτικὰ ὀφέλη πού φαντάζονται. θὰ μοῦ πῆτε: Τόσο γραῶδη ἀντίληψι ἔχουν ἄνθρωποι τόσο μορφωμένοι; (μόνο ἀπ' αὐτοὺς τοὺς λίγους τέτοιους πού ξέρω ἐγώ, τρεῖς πολὺ δραστήριοι καὶ φανατικοὶ εἶναι καθηγηταὶ πανεπιστημίου, οἱ δύο μάλιστα τῶν θετικῶν σχολῶν). νὰ σὰς πῶ ὅταν ἓνας εἶναι ἀνέκαθεν ἄπιστος καὶ ἁμαρτωλός, δὲν τρελλαίνεται ἀπὸ τὴν ἁμαρτία του· ἡ μόνη βλακεία του εἶναι ἡ ἁμαρτωλότητά του· καὶ ἀπλῶς βλακεύει. ὅταν ὅμως εἶναι πρῶην πιστὸς καὶ καλὸς Χριστιανός, πού ἐξέπεσε, τότε δαιμονίζεται κι ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα δὲν εἶναι καθόλου περίεργο, παρὰ τὴ φυσικὴ νοσημοσύνη του καὶ τὴν κεκτημένη ἐπιστημοσύνη του, νὰ ἔχη τίς πιὸ γραῶδεις ἀντιλήψεις καὶ πρακτικές. ξεπέφτει μέχρι καὶ σὲ βαμπάκια μὲ χαριτόβρυτα λαδάκια κατάφορτα μὲ ἱαματικὲς δυνάμεις, ἱερὰ φριλάκια, ἁγιασμένα καρβουνάκια ἀπὸ κληματόβεργα καὶ ὄχι ὅ,τι κι ὅ,τι, κεράκια γνήσια ἀπὸ ὀρθόδοξη κηρήθρα μελισσῶν ἀπὸ τ' Ἁγιονόρος καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴν περιοχὴ ὅπου ἦταν τὸ κελλὶ τοῦ Παϊσίου Ἐζνεπίδου, μοσχοθυμίαμα φτιαγμένο στὰ Καρούλια καὶ στὰ Κατουνάκια, κομποσχοίνια λεριασμένα ἀπὸ γιαλιστερὴ γεροντικὴ λέρα, κλπ. κλπ. καὶ οἱ τοιοῦτοι ἐπεκτείνουν τὴ ρουσφετομανία τους καὶ στὴ χώρα τοῦ ὑπερπέραν· μεγάλη τους βλακεία, τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς βλακείας· καὶ γε κουτοπονηριάς καὶ κατεργαριάς· οὔτε φαντάζονται ὅτι ὁ ἐπιλεγμένος τους γι' ἀγιοποίησι μπορεῖ νὰ βρίσκεται ἤδη στὴν κόλασι καὶ νὰ μὴν μπορῇ νὰ σώσῃ οὔτε τὸ τομάρι του.

Καὶ μόλις «ἐπιτύχουν τὴν... ἀναγόρευσί του» σὲ ἅγιο, ἔχουν ἓνα

σίγουρο μέσον· τὴν τύφλα τοὺς καὶ τὴν ἀπώλειά τοὺς· καὶ λυσομανοῦν ἐναντίον τῶν πιστῶν Χριστιανῶν.

Αὐτοὶ ποὺ ξεσχίζονται ν' ἀναγορεύσουν ἅγιο κάποιον ποὺ ... «έβαλαν στὸ μάτι», κάνουν σὰν τοὺς φαιδρούς παπικούς, οἱ ὁποῖοι, ὅταν μετὰ ἀπὸ κάποιο χρονικὸ κενὸ στὴν καρέκλα τοῦ πάπα Ῥώμης ἐκλεγῇ νέος πάπας, ἀντὶ γιὰ καλημέρα κελαηδοῦν λατινιστὶ *habemus papam* (=ἔχουμε πάπα)· διότι οἱ παπικοὶ τὸν πάπα τὸν ἔχουν σὰ θεό· καὶ χωρὶς πάπα, νιώθουν χωρὶς θεό, ἐπειδὴ «ὁ θεὸς τοὺς πέθανε». αὐτὴ τὴν ὑστερία τοὺς, μᾶλλον προσποιητὴ ὑστερία τοὺς, τὴν καλλιεργοῦν βέβαια οἱ ἴδιοι οἱ πάπες, γιὰ νὰ προβληθῇ ἡ βλάσφημη μούρη τοὺς, ἡ «ἀναμάρτητη καὶ ἀλάθητη καὶ σοῦπερ παντοδύναμη», τόσο ποὺ ἓνας «διάσημος» θεολόγος τοὺς, πρὶν ἀπὸ περίπου μισὴ χιλιετία, ὅταν ἐρωτήθηκε «Ἄν ὁ πάπας μπορεῖ νὰ τιμωρήσῃ τὸ θεὸ στέλνοντάς τον στὴν αἰώνια κόλασι», ἀπάντησε ὅτι «Μπορεῖ, ἀλλὰ δὲν τὸ κάνει ποτέ, διότι εἶναι γεμάτος ἀγάπη»! ἐγὼ θὰ ἔλεγα ὅτι κι ἂν τὸν στείλῃ, μπορεῖ ἔπειτα ὁ ἐπόμενος πάπας νὰ πάρῃ μὲ τὴ σέσουλά του 100-200 κιλά ἀπὸ τὶς περισσὶες ἀξιμισθί-ες τὶς δικές του καὶ τῶν κολομπαράδων καρδινάλιων του καὶ μέσῳ τοῦ καθακτηρίου του νὰ τὸν στείλῃ ξανὰ στὸν παράδεισο! τὴν ἴδια παλαβωμάρια ἔχουν καὶ οἱ σημερινοὶ ποὺ ξεσχίζονται ν' ἁγιοποιήσουν καὶ κάποιον ποὺ εἶναι στὴν κόλασι. ἂν τὸ καταφέρουν, «ἔχουν ἅγιο», «ἔχουν θεό», «*habent papam*». νὰ τὸν χαίρωνται. ἐγὼ θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τὸ μάθῃ κι ἐκεῖνος τί κάνουν γι' αὐτόν· γιὰ νὰ καίγεται περισσότερο. πολὺ βλάσφημη αὐτὴ ἡ καούρα καὶ φαγούρα τοὺς ν' ἁγιοποιήσουν κάποιον. μᾶλλον πρόκειται γιὰ ψυχοπάθεια. ἴσως ὁμως νὰ πρόκηται καὶ γιὰ κερδοσκοπία. διότι εἶναι ἀναντίρρητο ὅτι ὅλοι οἱ ἁγιοποιημένοι ἀποφέρουν προσκυνηματικὰ χρήματα, καὶ ὅσοι ἐπέτυχαν ἔστω καὶ μιὰ ἁγιοποίησι κολυμποῦν στὸ χρήμα.